

Den ny Verdenskultur

Tidsskrift for Det Tredie Testamente

2025 - december

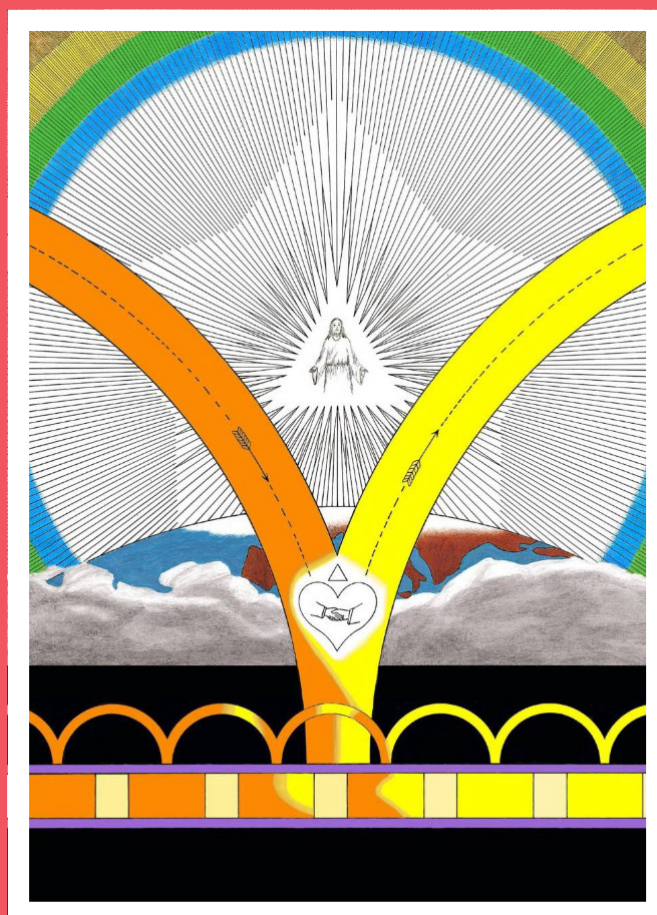
Udgivet af Fonden Det Tredie Testamente

Dommedag

Oldtidens Egypten
og den nye verdenskultur

Talsmanden den hellige ånd

Livets direkte tale

EN GAVE TIL DIG

Næstekærlighed og tolerance

Kærlighedsbuddet har i årtusinder lydt fra templer og kirker verden over: “Du skal elske din næste som dig selv”, men det har ikke forhindret krig, religionskrige, terror, nød og intolerance. Skyldes det nu en fejl ved kærlighedsbuddet eller ved menneskene? *Det Tredie Testamente* giver et overraskende svar.

Vi er forskellige. Nogle mennesker er humane, mens andre ikke vilger tilbage for at skabe krige, terror, lemlæstelse, tortur og konflikter. Set fra et kosmisk (åndeligt) perspektiv bliver disse forskelle logiske. De vidner om forskellige trin i en udviklingsproces. Vi er i denne proces på vej fra dyreriget til at blive mennesker i renkultur. Dyrets livsbetingelse er at dræbe eller blive dræbt – menneskets livsbetingelse er den uselviske kærlighed, alkærligheden.

Det handler om en trinvis udvikling fra liv til liv. Vi befinder os alle på denne udviklingsvej, blot på forskellige udviklingsstadier. Det giver os hver vores “udsigt” og dermed hver vores opfattelse af livet.

Vi bliver let intolerante mod andres opfattelse, mod vores yngre eller ældre brødre og søstre i udviklingen. Alle trin er lige nødvendige. Uden dette perspektiv opstår let intolerance, særligt mod de yngre eller ældre og mere vise sjæle i denne udvikling. *Det Tredie Testamente* udgør imidlertid et forsvar for samtlige

levende væsener, uanset deres sympatier eller antipatier, karaktertrin eller holdninger til åndsvidenskaben.

Vi tror, at deres holdning er et spørgsmål om vilje på samme måde, som man med viljen bestemmer sig for at stå eller sidde. Men kun det daglige livs erfaringer magter at føre os, trin for trin, liv for liv, til alkærligheden. Reinkarnationen gør denne udvikling mulig. Den dogmatiske kirkelige kristendom har hidtil været uden reinkarnation, og man har derfor kun regnet med ét jordeliv. Derfor anså man Jesu rene uselvskhed for uopnåelig for det almindelige menneske.

Kærlighed af hjertet er imidlertid en organisk evne. Og det er ingen synd at være ufuldkommen. Den alkærlige væremåde opstår ikke på én gang, men udvikles hos alle via erfaringer af lidelse, ulykker, sorg og sygdom – i liv efter liv. En evig skæbnelov, med årsag og virkning, bevirker, at vores ukærlige handlinger kommer tilbage som fra et spejl. Lidelsen modner os til medfølelse og interesse for det humane. Først derefter giver det mening med studier af den ægte kærlighed, alkærligheden. Først da kan vi med denne visdom skabe os en fuldkommen skæbne.

Det Tredie Testamente og de kosmiske analyser af det levende bag en-

hver organisme fører til opdagelse af vores kosmiske slægtskab med vores næste. Et evigt “Jeg”, der ikke er skabt, er vores fælles højeste identitet. Vi er alle “sønner og døtre af Guddommen” og kosmisk set ét med vor næste. Hvilken viden kan være mere befordrende for næstekærligheden, end at Gud og næsten er ét og samme væsen? Åndsvidenskaben forklarer kærlighedsbuddets fulde betydning:

Kærlighedsbuddet gælder for vores forhold til samtlige levende væsener, uanset deres størrelse og ydre.

Mange lidelsesfulde tilstande skyldes vores mangelfulde forhold til dyrene og til de levende væsener i vores krops mikrokosmos.

Målet med udviklingen er alkærligheden, næstekærligheden. Allerede for tusinder af år siden blev målet for menneskets udvikling formuleret: “Lader os gøre et menneske i vort billede efter vor lignelse” (1. Mos 1,26). Tusinder af år senere fik vi eksemplet på et sådant færdigt udviklet menneske i skikkelse af Jesus Kristus. Han demonstrerede kærlighedsbuddet i praksis.

Kære læser, glæd dig til at læse dette vinternummer af Den ny Verdenskultur med vedkommende analyser af udviklingen i vores indre og ydre verden.

Den ny Verdenskultur

Tidsskrift for Det Tredie

INDHOLD

Næstekærlighed og tolerance	2
Dommedag	4
Oldtidens Egypten og den nye verdenskultur	10
Talsmanden den hellige ånd	16
Vejen til fred, anden del	22
Livets direkte tale	28
På vej mod en intellektualiseret kristendom	38
Om Den ny Verdenskultur	44
Kurser og konferencer 2026	45
Studiegrupper og uddelingssteder	46
Udstillinger 2026	47

DEN NY VERDENSKULTUR

Den ny Verdenskultur 16 (december 2025) ISSN: 0904-0633

Forside: Martinus, Symbol 23. *Det færdige menneske i Guds billede efter hans lignelse*

Udgivet af:
Fonden Det Tredie Testamente
Vestre Gade 6A
DK-2605 Brøndby
jan@langekaer.dk

I redaktionen:
Jan Langekær (ansv. chefredaktør)
Jes Arbov

Design & DTP: Jes Arbov
Korrektur: Preben Bagger
Tryk: Stibo Complete

Den ny Verdenskultur er et
tidsskrift om Martinus
åndsvidenskab. Tidsskriftet
udkommer på tryk og på nettet:
www.dettredietestamente.info

Redaktionen, skribenterne og andre,
der interesserer sig for Martinus
analyser, finansierer udgivelsen

Bogholderi:
Reg. nr. 3572, konto nr. 3572030989
MobilePay: 227366

Fra udlandet
IBAN-nummer:
DK6030003572030989
SWIFT/BIC-kode: DABADKKK

Artikler, symboler og citater af
Martinus © Martinus Institut

Begrebet 'dommedag' er for de fleste mennesker i dag forbundet med forældede trosforestillinger. Martinus viser, at 'dommedag' – forstået rigtigt – er et højintellektuelt begreb. Selv om artiklen er skrevet i 1938, er den humane udviklingsproces, som dommedagen beskriver, endnu superaktuel

Dommedag

Af Martinus

V i lever i en Tidsperiode, hvor Verdensudviklingen har en meget alvorlig Tendens. Resterne af fortidige primitive Moralbegreber, der er stimulerende eller befordrende for Tvangsstyre, national Magtudfoldelse, Erobringslyst, Militarisme og Paradeglimmer etc. er stærkt inde i en Renæssance. At dette middelalderlige Enevældssystem, med sin totale Mangel paa Censur, giver glimrende Afløb for Udfoldelsen af despotiske Magthaveres primitive Bevidsthedstendenser, er naturligvis en

Selvfølge. Hvem tør trodse Dødsstraffen ved at modsige "Eneherskerne"? –

Vi ser derfor ogsaa, at primitive Bevidsthedstendenser: Intolerance, Racehad, Religionsfølgelse, Fængsel eller Dødsstraf for alle "uautoriserede" Meninger eller Opfattelser i stor Udstrækning erobrer Terræn og ligefrem har fundet Fristed indenfor de diktatoriske Magtzoner, hvor de betragtes som Idealisme.

Det er givet, at med saadanne Magtfaktoreres Udbredelse i Verden

vil alt Arbejde for international folkelig Fred og Forstaaelse, al demokratisk Stilen hen imod en fælles Folkenes Domstol, en international Højesteret, udstyret med Myndighed og Magt til at bandlyse den Anarkisme, i hvilken alle Nationer endnu befinder sig eller er truet af, stagnere, samtidig med at Menneskeheden forarmes under et Oprustningens Vanvid som aldrig før. Sygdom, Demoralisering, Revolution, Mord, Selvmord, Drab og Lemlæstelse, Aandssvaghed, Sindssyge, Subsidi-

stensløshed og Livslede er alle Faktorer, der i særlig Grad præger store Dele af det tyvende Aarhundredes Menneskehed. Og det gør ikke Sagen bedre, at den førnævnte Opblomstring af de fortidige, primitive Kræfter koncentrerer sig i det saa højt lovpriste, kulturelt udviklede Europa og saaledes i Nærheden af Verdenskulturens Hjerteregioner søger at kaste sine dødbringende Dunstarter ud over den øvrige Verden. Ganske vist er de nævnte Kræfter, i Følge den højeste, okkulte Analyse, saa udlevede og forældede i Jordens Zoner, at de aldrig vil komme til helt at beherske Verden mere. Men dette forhindrer, som nævnt, ikke, at de netop for Tiden er inde i en ny Opblomstring. Denne Opblomstring vil altsaa komme til at forme sig som en sidste Krampetrækning af en forældet og døende Verdensopfattelse, et Bevidsthedslag med dyriske og dræbende Traditioner. Den vil blive Dyrerigets Dødskamp i den jordmenneskelige Bevidsthedszone. Vi er ved at opleve "Dommedag" eller Begyndelsen til "Verdens Ende". Vi lever i "de sidste Tider".

Hvad er "Dommedag", "Verdens Ende" eller "de sidste Tider"? – Ja, Svaret herpaa er at finde i Jesus Udtalelse, hvor han siger:

Men naar Menneskens Søn kommer i sin Herlighed og alle de hellige Engle med ham, da skal han sidde paa sin Herligheds Trone.

Og alle Folk skulle forsamles for ham, og han skal skille dem fra hverandre, ligesom en Hyrde skiller Faarene fra Bukkene.

Og han skal stille Faarene ved sin højre Side, men Bukkene ved den venstre Side.

Da skal Kongen sige til dem ved sin højre Side: Kommer hid, I min Faders Velsignede! Arver det

Rige, som "Eder er beredt, fra Verdens Grundvold blev lagt.

Thi jeg var hungrig, og I gave mig at æde; jeg var tørstig, og I gave mig at drikke; jeg var fremmed, og I toge mig til Eder;

jeg var nøgen, og I klædte mig; jeg var syg og I besøgte mig; jeg var i Fængsel, og I kom til mig.

Da skulle de Retfærdige svare ham og sige: Herre! Naar saa vi dig hungrig og gave dig Mad, eller tørstig og gave dig Drikke?

Naar saa vi dig fremmed og toge dig til os, eller nøgen og klædte dig?

Naar saa vi dig syg eller i Fængsel og kom til dig?

Og Kongen skal svare og sige til dem: Sandelig siger jeg Eder: Hvad I have gjort for en af disse mine mindste Brødre, have I gjort for mig.

Da skal han ogsaa sige til dem ved den venstre Side: Gaa bort fra mig I Forbandede, i den evige Ild, som er beredt Djævelen og hans Engle!

Thi jeg var hungrig, og I gave mig ikke at æde; jeg var tørstig, og I gave mig ikke at drikke;

jeg var fremmed, og I toge mig ikke til Eder; jeg var nøgen, og I klædte mig ikke; jeg var syg og i Fængsel, og I besøgte mig ikke.

Da skulde ogsaa de svare ham og sige: Herre! Naar saa vi dig hungrig eller tørstig eller fremmed eller nøgen eller syg eller i Fængsel og tjente dig ikke?

Da skal han svare dem og sige: Sandelig siger jeg Eder: Hvad I ikke have gjort for en af disse

Mindste, have I heller ikke gjort for mig.

Og de skulle gaa hen, disse til evig Pine, men de Retfærdige til evigt Liv.

Her har vi altsaa et kosmisk Væsens Udtalelse om "Dommedag". At denne Udtalelse har en Bogstavform, der passer for den enfoldige, og en Aandsform eller Sandhedsside skjult bag Bogstavformen, der er synlig for og i Harmoni med den højintellektuelle; skal jeg i det efterfølgende forsøge at vise Læserne.

Hvad er "Menneskesønnens Herlighed"? – "Menneskesønnens Herlighed" kan kun være "Menneskesønnen"s fuldkomne Mentalitet eller Bevidsthed og den herpaa baserede tilsvarende fuldkomne eller færdige Væremaade, der som bekendt gjorde ham til "eet med Faderen". En større "Herlighed" kan vel ikke tænkes? – Bliver ikke en hvilken som helst anden Form for Herlighed heroverfor blot til en Slags "Guld" og "Glimmer", tilpasset til Tilfredsstillelse af almindelig jordmenneskelig Forfængelighed og Ærgærrighed? –

Den førstnævnte Herlighed udgør altsaa det fundamentale i "Dommedagen"s Manifestation. Men denne Herlighed i Form af Jesu Væremaade er igen det samme som "den hellige Aand". Naar Jesu Væremaade, Mentalitet eller "den hellige Aand" igen viser sig paa Jorden, da skal altsaa "alle Folk" blive opmærksom paa den.

Men da denne Væremaade er Aabenbaringen af den højeste Viden, hvilket vil sige den højeste Kundskab om selve Livet og dets Mening, bliver samme Aands Aabenbaring i Verden saaledes i Virkeligheden en Afsløring af ethvert Menneskes Harmoni eller Disharmoni med Livets Love: Det bliver synligt, hvem der er i Kontakt med Livet, og hvem der er i Disharmoni med dette. Der opstaar saaledes to Grupper Menne-

sker i Verden. *“Den hellige Aand”* skiller virkelig *“Faarene”* fra *“Bukene”*. Den bliver saaledes en *“Dom”* over Menneskene. Men den er ikke nogen *“Straffedom”*. Den er kun en Paavisning, en guddommelig Analyse af Menneskene og deres Skæbner, deres Genvordigheder og deres Lykefølelser. Den *“dømmer”* ikke Menneskene til *“evig Pine”* eller *“evigt Liv”*. Den er blot en Oplysning om, hvem der gaar til *“evig Pine”*, og hvem der gaar til *“evigt Liv”*. Som *“Dom”* betragtet udgør den kun en intellektuel Erklæring om, hvem der er hvem, og kan saaledes udelukke kun udgøre – *“Vis-dommen”*. Denne *“Dom”* udgør igen i Henhold til *“Livets Bog”* kulminerende Kærlighed. *“Dommedag”* er saaledes *“Visdommen”*s Dag, hvilket altsaa igen indirekte vil sige *“Kærlighedens Dag”*.

Biblen udtrykker saaledes, at der vil komme en Tid, hvor denne *“Høst”* i særlig Grad vil blive koncentreret, hvilket i dette Tilfælde vil sige: finde Sted paa et langt kortere Tidsrum end det ellers plejer at være Tilfældet. Det vil altsaa betyde en Tidsperiode, hvor Lidelserne eller Mørket er i vældig Udfoldelse, samtidig med at Lyset ligeledes vil være i stærk koncentreret Fremtræden.

Som tidligere nævnt er dette stærke Lys Kristi *“andet Komme”*. Dette *“andet Komme”* er saaledes, som vi allerede har paapeget, Aabenbaringen af *“Talsmanden den hellige Aand”*, som skal bringe Menneskene den højeste Visdom, som Kristi *“første Komme”* ikke kunde give Menneskene grundet paa deres endnu primitive Tilstand. At dette Lys maatte komme paa et Tidspunkt, hvor den mentale Himmel er fuld af Skyer, er naturligvis en Selvfølge. Hvad skulde ellers sprede *“Skyerne”*. Det er jo altid Solen, Lys- og Varmekilden, der klarer Atmosfæren op. Og det er da ogsaa her Betegnelsen: *“Og de skulle se Menneskens Søn komme i Himmelens Skyer med megen Kraft og Her-*

lighed”, maa føres hen, hvis der skal blive Mening i den.

Kristi *“andet Komme”* bliver saaledes mere i *“Skyerne”* end hans *“første Komme”*, der blev en ren, fysisk, legemlig Demonstration i Form af Korsfæstelsen. Dette *“første Komme”* var en *“Dommedag”* en miniature. Det var en praktisk Demonstration af *“Dommedagen”*s Indtog i det enkelte Menneskes Bevidsthed. Det var en Opvisning af, hvorledes det udviklede Menneske modtager *“Dommedagen”* eller Lidelserne, og igennem dem naar *“Opstandelsen”* eller Fuldkommenheden. Det var Anvisningen paa, hvorledes det jordiske Menneske bør modtage *“Dommedagen”*, naar den ved Kristi *“andet Komme”* er rettet mod hele Menneskeheden. *“Dommedag”* er Menneskehedens Vandring til Golgatha. Kun igennem den *“blodige Angstens Sved”* fra *“Getsémane”* bliver Menneskene modtagelige for Lyset, for *“Opstandelsen”*.

Biblens enkelte og klare Ord om *“Dommedagen”* er saaledes ikke Bebudelsen af en Realitet, der i bogstavelig Forstand skal udløses paa en enkel bestemt fysisk Dag, ligesom Menneskeheden naturligvis heller ikke bliver stillet op i to bogstavelige Geledder for at *“dømmes”* af et Væsen, sat paa en ren materiel Trone, pyntet med fysisk Guld og Glimmer. En saadan Form for Magtvælde hører kun det primitive Menneske til. Det er det højeste Begreb, det kan danne sig om Magt og Herlighed. Derfor maatte *“Dommedagen”*s kosmiske Herlighed nødvendigvis symboliseres igennem nævnte Begreb. I modsat Fald vilde dens Beretning jo have været ganske uden Inspirationsværdi for samme Væsen. Vi ser netop endnu i Dag mangfoldige Mennesker, der klamrer sig haardnakket fast til Dommedagsberetningens Bogstavform, idet de udelukkende kun kan faa deres Inspiration gennem denne.

“Dommedag” er altsaa Menneskehedens Møde med Kulminationen af Virkningerne af Generationers fejlagtige Livsførelse, Laster og Udskejelser. Da disse sidstnævnte Realiteter udgør Kontrasten til alt Velvære, Lykke og Behagsfølelse, vil et saadant Møde betyde Lidelse. Da denne Lidelse er Dyrerigets Dødskamp i Jordmenneskehedens Mentalitet, og en saadan Kamp som Regel er voldsommere end en almindelig Udfoldelse af Kraft, vil nævnte Dødskamp saaledes her blive en ganske alvorlig Sag, ja, et Drama, Verden endnu aldrig har set Mage til, en Kulmination i Udløsning af geniale Mordprincipper, der i Kraft af bevidst Udnyttelse i Form af: Pestbaciller, Dødsstraaler, Giftgas foruden det almindelige Krigsmateriel, vil affolke Sogne, Byer og Lande. En saadan ny Verdensbrand vil ikke efterlade sig Sejrherrer eller besejrede. Den vil ikke afpresse noget Folk eller nogen Stat Erstatningspligt. Den vil nemlig kun efterlade sig en sønderrevet Menneskehed, der paa det dræbende Princip's Alter har maattet erlægge – ikke en Bagatel af 10 Millioner Grave saaledes som i Krigen 1914–1918, men derimod en Trediedel af Menneskeheden som Lig foruden den sædvanlige Skare af Invalidere, Enker, faderløse, ruinerede og hjemløse, som følger i en Krigs Kølvan, men her i dette Tilfælde altsaa i en endnu langt større Maalestok.

Jeg kan ikke her i en saa lille afsluttet Artikel udrede en nærmere Detaillering af de store Krigsprocesser, der Haand i Haand med Naturens egne katastrofale Udfoldelser vil omforme Jordmenneskenes Mentalitet til at udtrykke en *“ny Himmel”* og en *“ny Jord”* (hvilket vil sige: et nyt og inderligere Forhold til Guddommen og en absolut kærlig eller retfærdig Fordeling eller Administration af Jordens materielle Værdier, saa der intet mere kendes til Fattigdom, Nød og Subsistensløshed). Jeg maa derfor her nøjes med at hentyde til et Par

Strofer af Bibelens egen Beretning om "Dommens Dag". Den første Strofe udtrykkes som følgende:

Og den første Engel basunede, og der kom Hagel og Ild, blandet med Blod, og blev kastet paa Jorden; og Trediedelen af Træerne opbrændtes, og alt grønt Græs opbrændtes.

Og den anden Engel basunede, og der blev ligesom et stort Bjerg, brændende i Lue, kastet i Havet; og Trediedelen af Havet blev Blod, og Trediedelen af Skabningerne i Havet, som havde Liv, døde, og Trediedelen af Skibene blev ødelagt.

Og den tredje Engel basunede, og fra Himlen faldt en stor Stjerne, brændende som en Fakkel, og den faldt paa Trediedelen af Floderne og Vandkilderne.

Og Stjernens Navn kaldes Malurt; og Trediedelen af Vandene blev til Malurt, og mange Mennesker døde af Vandene, fordi de vare blevne beske.

I den anden Strofe hedder det:

Og de fire Fugle bleve løste, som til Time og Dag og Maaned og Aar vare færdige til at ihjelslaa Trediedelen af Menneskene.

Og Tallet paa Rytternes Hær var to Gange Titusinde Gange Titusinde; og jeg hørte deres Tal.

Og saaledes saa jeg i Synet Hestene og dem, som sad paa dem; de havde ildrøde og hyacintfarvede og svovlgule Pansere, og Hestenes Hoveder var som Løvers Hoveder, og af deres Munde udgik Ild og Røg, og Svovl.

Af disse tre, af Ilden og Røgen og Svovlen, som udgik af deres Mun-

de, blev Trediedelen af Menneskeheden ihjelslagen.

Thi deres Magt er i deres Munde: thi deres Stjerter er ligesom Høgorme og have Hoveder, og med dem gjøre de Skade.

Selv om man ikke ønsker at opfatte disse Uddrag af Bebudelsen af "Dommedagen"s Katastrofer i deres Bogstavform, kommer man alligevel ikke udenom, at de udtrykker Tildragelser af saadanne Dimensioner, at de vil komme til at savne ethvert Sidestykke i hele Menneskehedens Historie.

Et Ocean af Hjærteblod og Taarer vil det koste Menneskeheden at komme i Kontakt med Livets Love. Kun igennem Sorgen over Synden imod sin Næste fører Vejen ind i den "ny Jord og Himmel". "Dommedagen"s Mission er at minde Menneskene om den glemte Kærlighed til Næsten. At denne Mindelse maa være af en saa drastisk Natur, bliver mere og mere forstaaeligt, naar man gør sig klart, at den teoretiske Paamindelse om det samme Emne har gentaget sig hver Uge i Aarhundreder fra Tusinder af Prædikestole Verden over, samtidig med, at ærlige Reformatorer, Profeter, Evangelister, Sektdannere og andre Moralister i stort Tal har søgt og stadig søger at dreje Verdensmentaliteten imod Næstekærligheden, uden i mindste Maade at have faaet nogen som helst hæmmende Indflydelse paa den krigeriske Mordergalskab, som nu forberedes. Intet i Verden befinder sig i en saa kolossal Opblomstring som den moderne Krigsteknik. Hovedproduktionen af al jordmenneskelig Skaberkraft og tekniske Kunnen maa ofres til Fordel for Folkenes Dygtiggørelse i at slaa hverandre ihjel. Og herfra lader Menneskeheden sig ikke ved nogen som helst Form for materiel eller religiøs, teoretisk Paavirkning rokke. Her maa der realistiske og stærke Erfaringer

til. Gud maa tale direkte med hvert enkelt Menneske, der endnu sværger til Sværdets Magt. Denne Tale er "Dommedag".

For at forstaa "Dommedagen"s Mission og sande Analyse er det naturligvis en Forudsætning, at man forstaaer, at ethvert Væsens nuværende fysiske Jordliv kun udgør et enkelt Led i en uendelig Kæde af Liv, som det samme Væsen har oplevet, og at det saaledes befinder sig midt inde i en evig Tilværelse. I de Jordliv, der er gaaet forud for det nuværende Liv, har det ved sin Væremaade skabt Aarsagerne til sit nuværende Liv, eller ved sin Væremaade skabt Aarsagerne til sin nuværende Skæbne, ligesom det ved sin Væremaade i sit nuværende Liv skaber Aarsagerne til den Skæbne, det vil faa i sit fremtidige Liv. Set fra denne Synsvinkel bliver der Mening i "Dommedagen"s Problem.

Igennem Loven for Tiltrækning og Frastødning organiseres hele den guddommelige Administration og Skabelsesmetode. Det er denne Lov, der bevirker, at Hunde føder Hundehvalpe, Katte føder Kattedyr, og at Mennesker paa samme Maade bliver født hos Mennesker. Men det er ikke alene paa Fødselsomraadet, at denne Lov er bestemmende. Det er ogsaa den, der ligger til Grund for den gamle Realitet, "Krage søger Mage" og "lige Børn leger bedst". Den betinger saaledes, at beslægtede Arter søger beslægtede Arter. Som Følge heraf vil den samme Lov i Livet ogsaa bevirke, at Mennesker paa samme Trin i Udviklingen fortrinsvis søger hinanden, bliver Tilhængere af de samme Partier, politiske saavel som religiøse. I denne Udskillelse i Partier, Sekter og Samfund begynder vi allerede at kunne skimte en ren materiel Tilsynskomst af de to Grupper: "Faarene" og "Bukkene". Dette vil igen sige, at Mennesker med Tilbøjelighed for samme moralske Anskuelser, samme Mentalitet og Væ-

remaade, mere og mere bliver koncentreret sammen i Grupper. Disse Grupper, i deres mest fundamentale Form, er Nationerne Hver enkelt Nations Individuer har altsaa noget i deres Mentalitet, der er beslægtet med de øvrige Indviders Mentalitet i samme Nation. Det er dette, der har bevirket, at de er blevet født i samme Rige. Men bag Nationerne finder der ogsaa en Gruppering Sted. I denne bliver Nationerne skilt ud fra hverandre i to store Grupper. Det er disse to Grupper, der er "Dommedagen"s "Faar" og "Bukke". Den ene Gruppe udgøres af Nationer, der endnu sværger til Sværdets Magt, Nationer, hvis Befolkninger endnu ikke i tilstrækkelig Grad har faaet udlevet Krigens Uhyrligheder, men i blind Iver hyl-der "Magtprincippet" i Stedet for "Retsprincippet". For disse Væsener er "Magten" "Retten".

Den anden Gruppe udgøres af Nationer, hvis Befolkninger har udlevet Krigens, Væsener, der i tilstrækkelig Grad har faaet Erfaringer nok for Krigens Taabelighed. For disse Væsener er "Retten" "Magten". De udgør "Faarene" ved den "højre Side".

Dog vilde disse Væsener være uhyggeligt stillede, hvis der indenfor deres Gruppe ikke eksisterede en Serie Væsener, der endnu kan hylde Sværdprincippet, thi da vilde den førstnævnte Gruppe helt undertrykke og lemlæste den sidstnævnte. Men disse, indtil en vis Grad militært indstillede Mennesker, danner ligesom et værnende Skjold eller Panser for Gruppens Kerne, der jo bestaar af Væsener, i hvis Mentalitet Krigens er ganske bandlyst. Naar der saaledes i den "højre Side"s Gruppe kan eksistere Krigsvæsener, saa skyldes det den Omstændighed, at de i det store og hele afviger fra den "venstre Side"s Væsener derved, at de hovedsagelig kun er indstillede paa at bruge Sværdet i Forsvaret for virkelige internationale, fredsbefordrende Ideal, hvilket absolut ikke kan si-

ges at være Tilfældet med den anden Gruppe, der udelukkende kun bruger Sværdet i nationale, egoistiske Foreteelsers Tjeneste, selv om de ogsaa ynder at paaberaabe sig at "kæmpe for Freden". Men det passer jo ogsaa godt med "Dommedagen"s Profeti. Det er jo denne Gruppe, der i saa høj Grad paaberaaber sig at have hjulpet Verdensgenløseren, hvilket vil sige: kæmpet for Fredsidealerne, skønt de i Virkeligheden ikke har skabt andet end Ufred. De Mord, Drab og Lemlæstelser, de ved deres Krigsidealer afstedkommer, gør de jo direkte imod de virkelig kristne Ideal. Det er denne Gruppe, der skal gaa frem til "evig Pine".

Her maa man erindre, at da Biblen ikke i særlig Grad er baseret paa at give Menneskene Oplysninger om "Reinkarnationen", har man ikke noget som helst Begreb om en kommende ny timelig Tilværelse. Som Følge heraf vil alt, hvad der henfører til Tilværelsen udenfor det nuværende fysiske Liv, blive udtrykt som – "evigt". Naar der berettes, at den "venstre Side"s Væsener skal gaa bort til "evig Pine", vil det i Virkeligheden kun sige det samme som, at de skal gaa over til Virkningerne af deres nuværende dræbende Væremaade i en ny fysisk Tilværelse.

Naar den "højre Side"s Væsener, hvis Væremaade jo er udtrykt som den højeste Grad af Beskedenhed, idet de jo var saa vant til at give og hjælpe, at de slet ikke havde lagt Mærke til, at de dermed havde hjulpet Verdensgenløseren, skal gaa ind til "evigt Liv" "det Rige, som var dem beredt" o.s.v., saa vil det sige, at deres Skæbne ogsaa ligger i en kommende ny fysisk Tilværelse, hvor de vil komme til at høste Virkningerne af deres nuværende kærlige eller udviklede Væremaade.

Menneskene befinder sig saaledes allerede midt i deres "evige Tilværelse". Men de oplever altsaa for Tiden en Epoke, i hvilken de i særlig Grad udskilles fra hverandre. Denne

Udskilning har i stor Udstrækning fundet Sted ved Udvandring og finder endnu i nogen Grad Sted igenem Racefølgning. Men den fundamentale Finudskillelse finder hovedsagelig Sted gennem Reinkarnationen. Mennesker, der ikke passer i Nationens Liv og Mentalitet, fødes ikke i denne Nation i det næste Liv, men vil, paa Basis af Tiltræknings- og Frastødningsloven, blive født i den Nation eller det Folk, hvor Livet passer for dets Skæbne. Ethvert Menneske kommer derfor til at være der, hvor det retmæssigt, i Henhold til dets tidligere Væremaade, hører hjemme. Og det er dette Princip i Verdensordningen, der garanterer, at Isbjørne normalt ikke fødes ved Ækvator, og Krokodiller ikke fødes i Polernes Isregioner. Alle Væsener kommer, hvor de skal, i Henhold til de af deres Væremaade udløste Skæbnearsager. Lande, der er prædestinerede til Naturkatastrofer, bliver efterhaanden befolket med Væsener, i hvis Skæbneudløsning og Udvikling Oplevelsen af Naturkatastrofernes Gene er ligesaa nødvendigt, som Polarlandene normalt er nødvendige for Isbjørne og Tropelandene for Krokodillerne. Det samme Princip gør sig naturligvis ogsaa gældende, naar der er Tale om Væsener, hvis Væremaade har udløst lyse Skæbnearsager. Hvis saadanne Væsener befinder sig i Lande, hvor den lyse Skæbne ikke vil kunne manifestes, kan Individet naturligvis ikke genfødes der, men fødes paa et Sted, og i Omgivelser, hvor dets Skæbne retmæssigt kan komme til Udfoldelse. Intet er saaledes underkastet Tilfældighed. Det er dette Princip, der ligger til Grund for Jesu Udtalelse om Spurvener: "Og ikke een af dem falder til Jorden, uden Eders Fader vil", og ligesaa for hans Udtalelse: "Men endog Eders Hovedhaar er talte".

Naturen, hvilket vil sige Guddommen, besørger saaledes selv en Sor-

tering af Væsenerne for at kunne føre dem til det, for hvert enkelt Væsen, særligt passende Opholdssted. Hvilken Sortering, man er kommen til at tilhøre, har man altsaa, med sin Væremaade, selv bestemt. Det vil derfor være saa temmelig nødvendigt, for Opnaaelsen af at komme til at høre til den Sortering, der skal gaa frem til *“evigt Liv”*, hvilket altsaa vil sige, til en lys Skæbne i kommende Liv, at man ihukommer Jesu Ord: *“Vaager og beder, at I ikke skulle komme i Fristelse! Aanden er villig, men Kødet er skrøbeligt”*.

Da *“Kødet”* her betyder den dyriske Vanebevidsthed, og *“Aanden”* Villien til det gode, vil ovennævnte altsaa sige det samme som, at det er Bekæmpelsen af de i Menneskene endnu boende dyriske Anlæg: Egoisme, Had og Kødspisning, der er Vejen over til *“Dommedagen”*s *“højre Side”*. Da disse Anlæg ikke kan fjernes fra Individets Bevidsthed uden igennem Fødslen af Evnen til at *“elske sin Næste som sig selv”*, bliver denne Næstekærlighed jo Kendetegnet paa nævnte *“højre Side”*s Væsener. Men da disse Væsener skal gaa frem til *“evigt Liv”*, hvilket vil sige: fortsætte Livet paa Jorden, vil dette Liv saaledes blive baseret paa Næstekærlighed. Men derved vil Livet komme til at afvige fra det nuværende, der er baseret paa dyrisk Magt og Styrke i Egenkærlighedens Tjeneste. Da det er denne gamle Kulturtilstand, der hidtil har været Jordmenneskenes mentale, fysisk praktiske Verden, vil det altsaa være denne *“Verden”*, der skal gaa under. Og da den ny Kultur er baseret paa Næstekærlighed, og dermed udgør en ny praktisk og fysisk Verden, bliver det saaledes denne *“ny Verden”*, der er den *“ny Jord”*. At denne ny Kulturs videnskabelige Indstilling til *“den hellige Aand”* vil give Individerne en langt skønnere og højere Indsigt i Livet udenfor den fysiske Tilværelse er naturligvis en Selvfølge, i Særdeleshed da *“Dommedagen”* jo ikke kan

fuldføres før Kristi *“andet Komme”*, hvilket, som tidligere berørt, er *“den hellige Aand”*s Synliggørelse paa Jorden. Da man kalder de overfysiske Regioner og Problemer og hvad dertil hører for *“Himlen”*, vil den ny Kulturs Mennesker saaledes ogsaa have en *“ny Himmel”*.

Om man forstaar, at vi for Tiden oplever *“Verdens Ende”* eller *“de sidste Tider”*, vil altsaa være afhængig af, om man forstaar, at den nuværende Kultur er ved at gaa under. Om man er i Stand til at acceptere den nuværende Tilstand i Verden for *“Dommedag”*, vil være afhængig af, om man er i Stand til at se Adskillelsen af *“Faarene”* og *“Bukkene”*, og at *“den hellige Aand”*, hvilket altsaa vil sige, den Videnskab, det Lys, den Kærlighedslære, uden hvilken en ny Verdenskultur, hvor Freden har hjemme, umuligt kan opstaa, bliver manifesteret. Har man ikke Spor af Evne til at være i Føling med disse Ting, da vandrer man i Virkeligheden endnu rundt i Blinde, ligegyldigt hvor meget man saa end maatte tro at være i Besiddelse af de verdensfrelsende Idealer. Da har man endnu Dyrets egoistiske og dræbende Tendenser i sin Natur. Og man vil igennem sin Reinkarnation og Skæbne bogstavelig talt blive ført over i de Lande og Zoner, der er *“Dommedagen”*s *“venstre Side”* for der at gaa frem til *“evig Pine”*, hvilket altsaa vil sige: til den guddommelige Erfaringsoplevelse, man mangler for at kunne forstaa det Bud, der er *“al Lovens Fylde”*.

Men med denne Oplevelse bag sig har man *“fuldkommet Løbet”*. Da staar Vejen aaben til den *“ny Himmel”* og *“ny Jord”*. *“Den fortabte Søn”* bliver atter forenet med sin guddommelige Fader.

*“Dommedagen”*s fundamentale Kendetegn er saaledes Kristi *“andet Komme”*. Dette *“andet Komme”* er som nævnt *“den hellige Aand”*s Aa-

benbaring. Denne Aabenbaring maa være Dokumentation eller Videnskabeliggørelsen af Næstekærligheden, thi ellers kan den umulig være Basis for den *“Lovens Fylde”*, der er det absolut eneste Fundament, paa hvilket en virkelig Verdenskultur, i Harmoni med Livets Love eller Kristi Væremaade, kan manifesteres. Vær derfor alle paa Vagt! Hen over Verden gaar en Dønning af det største Mørke. *“Veerne”* har taget sin Begyndelse. Men ind over Jorden skinner en Straale af det stærkeste Lys. Det er ved at forplante sig i Kød og Blod. *“Hvo, som har Øren, de høre”*. Hvo, som har Øjne, de se. Hvo, som har Kærlighed, de fornemme et Møde med Gud.

Første gang bragt i *Kosmos*, nr 12 1938.

I oldtidens Egypten fandtes en “kosmisk visdom”, der peger frem mod den kommende verdenskultur, som vil afløse den nuværende

Oldtidens Egypten og den nye verdenskultur

Af Christer
Malmström

I oldtidens Egypten fandtes en “kosmisk visdom”, der peger frem mod den kommende verdenskultur, som vil afløse den nuværende

Den nye samfundsorden vil adskille sig markant fra den nuværende, hvor det er egeninteressen, der styrer ved hjælp af pengemagten, og hvor sandheden og det fælles bedste ofte kommer i sidste række. I den kommende verdenskultur vil den absolutte sandhed blive anset for at være det højeste gode, og visdom vil herske. Der vil blive etableret et vel fungerende fordelingssystem, hvor alle er begunstiget på lige fod, og

hvor retfærdigheden hersker over penge og magt. I dette samfund vil den, der har sandheden på sin side, få ret.

I dag har vi et samfund, hvor de politiske partier “bekriger” hinanden, og hvor der også internt i partierne udspiller sig magtkampe. Våbenene her er løgne, halve sandheder, udeladelser af fakta, ansvarsforflygtigelse, uberettiget kritik af politiske modstandere, påtaget “sød snak”, desinformation osv.

Det er dog ikke kun politikere, der korrumpes af magt, penge og prestige. Den samme grundlæggende mekanisme gør sig gældende inden

Maat er retfærdighedens bevingede gudinde i det gamle Egypten. Maat personificerer sandhed, kosmisk balance og retfærdighed [Stiliseret tegning: Wikimedia Commons]

for samfundets øvrige områder. Inden for industri, forretning, stat og kommune og i familien prioriterer den enkelte i udstrakt grad sine egne, kortsynede interesser på bekostning af helheden. Det er yderst sjældent, at det er ønsket om ubetinget at være til glæde og nytte for sine medmennesker og samfundet som helhed, der motiverer den enkelte.

Man kan spørge, om der nogensinde har eksisteret et samfund, som har været reguleret af livets kosmiske love, og hvor samfundets ledere systematisk har bestræbt sig på at virke til gavn og glæde for helheden? Har der i historisk tid nogensinde været

tegn på et samfund og en kultur, hvor man forsøgte at tænke og handle i harmoni med livets love? Har der eksisteret samfund, som har været grundlagt på en struktur, der fik det til at blomstre og udvikle sig over en langstrakt tidsperiode uden at bryde sammen og falde fra hinanden?

Oldtidens Egypten er faktisk et strålende eksempel på dette. Det var et samfund, der fungerede i mere end 3.000 år og heraf i mere end 1.500 år som en avanceret, højt udviklet kultur. Samfundsorganisationen var i hele perioden baseret på den samme grundlæggende livsfilosofi og moral, det samme sprog og de samme vær-

dier. Selv om det meste af den viden, som samfundets styrelse hvilede på, var hemmelig og strengt bevogtet og kun kendt af kongen og “ypperstepræsterne”, kan man ikke undgå at se store ligheder mellem – på den ene side – de forhold, der var offentligt kendt, og hvad der senere er kommet frem af den hemmelige lære, og – på den anden side – de evige love, som de i dag er kendt fra *Det Tredie Testamentes* kosmiske analyser.

Der er derfor træk ved oldtidens egyptiske kultur, som peger frem mod en kommende verdenskultur, og som kan være med til at belyse, hvordan vi i vores tid kan tænke og

handle i overensstemmelse med de kosmiske love, som de er beskrevet i *Det Tredie Testamente*. På den måde kan vi allerede i dag arbejde til fordel for det fredens og sundhedens rige, som vil afløse den nuværende ufredelige og usunde kultur – en kultur, der i dag går mod sit uundgåelige sammenbrud.

Oldtidens egyptiske samfund

Forud for oldtidens egyptiske samfund, som vi kender fra historisk tid, fandtes der – ifølge Martinus og adskillige esoteriske beretninger – for flere titusinder af år siden en avanceret kultur, som vi næsten ikke ved noget om ud over, at det siges at være repræsentanter for denne kultur, der byggede de store pyramider ved Giza og Sfinksen.

Kildematerialet fra historisk tid viser, at der engang for omkring 5.000 år siden – dvs. omkring år 3.000–3.100 f.Kr. – “pludselig” fandtes en færdigudviklet stat med et skriftsprog og en avanceret administration samt betagende kunst og imponerende bygningsværker i form af templer, der fungerede på basis af en højt udviklet religiøs kultur og ledelse. Det moralske fundament var *maat* – et centralt begreb, der stod for sandhed, verdensorden, balance og harmoni. *Maat* var en “visdomslære” eller en lære om verdensaltet og om livets love og principper.

Kulturen hvilede i princippet på det samme grundlag i omkring 3.000 år. Og dét til trods for, at “mørket” herskede i den øvrige del af verden. Uden for Egypten var samtiden præget af ufred, hævn og straf. Inden for Egyptens grænser var der ganske vist mellemliggende perioder, “intermedier”, hvor landet næsten brød sammen, men det lykkedes altid at genskabe ordenen og harmonien.

Kongens betydning og rolle

Den egyptiske styreform kan beskrives som et “helligt kongedømme”. Embedet eksisterede gennem hele

Egyptens 3.000-årige historie, hvor kun indehavere udskiftedes. Kongerne opnåede deres værdighed gennem en form for “indvielse”. Styreformen var udtryk for en grundlæggende “teologisk” måde at tænke på, der var grundlaget for alt andet. Den var det åndelige fundament, som samfundet hvilede på.

Magten i Egypten, med landets 1-1,5 millioner indbyggere, var gennem de 30 kendte dynastier koncentreret hos én konge og en udvalgt skare af embedsmænd på 10-15.000 personer. At styreformen sjældent førte til undertrykkelse og magtmisbrug og deraf følgende utilfredshed og oprør, som det er kendt fra andre lignende kultursamfund, er i sig selv

Maat er på én gang det skabende princip og den skabte virkelighed. At følge maat er at følge den første idé bag selve skabelsen og dermed verdensaltets love og principper

højest usædvanligt. Det skyldtes, at alle bestræbte sig på at arbejde, ikke kun for deres eget, men først og fremmest for samfundets bedste. Hele samfundsorganisationen havde *maat* som sit grundlag.

Kongen skulle være vis, retfærdig, tålmodig og betænksom. Han skulle beskytte de svage og have et upartisk sindelag. Kongen skulle organisere landet og skabe orden og retfærdighed. Han skulle sørge for, at alle havde mad, drikke, klæder, boliger, brændsel, kommunikation og sikkerhed.

Kongen var samtidig underlagt en højere magt, nemlig guderne, og stod over for dem til ansvar for, hvordan han forvaltede landet. Kongen blev anset for at være en guddommelig skikkelse, der af guderne havde fået den guddommelige opgave at sikre de bedst mulige vilkår for folket og hele landet. Det var kongens opgave at opretholde *maat*.

Maat – den kosmiske verdensorden

Maat er på én gang det skabende princip og den skabte virkelighed. At følge *maat* er at følge den første idé bag selve skabelsen og dermed verdensaltets love og principper som de manifesterer sig i den kosmiske orden, som samfundet er indlejret i. Det er denne orden, der kommer til udtryk i solens og stjernernes regelbundne gang, dages og årstidernes vekslen og Nilens vand.

I det jordiske samfund kommer *maat* til udtryk som et velfungerende samfund med lov og orden og for det enkelte individ som et liv, der leves i sandhed og retfærdighed i overensstemmelse med samvittighedens bud.

Om *maat* gælder, at

- det er permanent og uændret.
- kendskabet til det automatisk kommer “sivende” til de vise.
- det for andre mennesker er noget, der skal søges.

Maat betyder også, at

- alt er ét, en enhed.
- verden bør æres.
- mennesket er i Guds billede.
- opretholde den skønne skabelse og den gode orden.
- standse destruktive kræfter, når de viser sig.
- Gud ikke skabte verden som en verden uden for sig selv. Gud *er* verden.

Som moderne mennesker indgår vi alle dele af et større system med familie, arbejdsplads, kommune, stat og nation. Egypterne så også sig selv som en del af et endnu større system. Et altomfattende, verdensforklarende system, der indbefattede det materielle såvel som det åndelige. Livet var ikke tilfældigt eller kaotisk, men et system af orden. Da livet bestod af både opbyggende og nedbrydende kræfter i en tilstand af ligevægt og harmoni, var systemet på mange måder yderst "sart og skrøbeligt", og det skulle derfor værnes omhyggeligt. Dette var i første omgang kongens opgave.

Visdom og kundskab var grundlaget for samfundets orden

Oldtidens Egypten var ikke et klasesamfund. Det var den enkeltes evner og viden, der afgjorde, hvilken uddannelse vedkommende modtog i *Livets Hus*. Der var ikke som i dag forskel mellem materiel og åndelig kundskab. Alt var en enhed. Kundskaberne, man kunne tilegne sig, var at lære at læse og skrive, landmåling, astronomi, matematik, medicin, håndværk, arkitektur og teologi (religion).

Livets Hus, magtens centrum, havde også til opgave at beskytte livet mod mulige katastrofer og rette op, når ting gik galt. Dette skete gennem den daglige kult i templerne (bøn).

Landets intellektuelle elite blev uddannet til vise embedsmænd. En

stor del af den viden, de modtog, var hemmelig. Sanktionerne var strenge, hvis man overtrådte forbuddene eller misbrugte sine kundskaber. Det var vigtigt ikke at føle sig hævet over andre, hvilket disse ordsprog afspejler: "Vær ikke klodset på grund af din viden. Vær ikke overlegen, fordi du er lærd, men rådfør dig med de uddannede såvel som med de lærde. Det rette ord kan stadig findes blandt tjenestepigerne".

Kundskab, "at vide", var meget vigtig. Det afgørende var dog, at kundskaben blev anvendt på en måde, hvor den hjalp med at se sammenhængene i tilværelsen og helheden i alting.

Det, der også adskiller Egyptens vise fra vismænd i andre kulturer som for eksempel Indien, er, at de var handlingens mænd. Deres kundskab og visdom blev omsat til praktisk handling. På samme tid som de havde præstelige titler, havde de også titler, der viste, at de var aktive i forskellige praktiske samfundsfunktioner som byggeledere, håndværksledere, karavaneledere osv.

Egypterne så en parallel mellem Gud som skaberen af alt og kongen som ansvarlig for sin del af skabelsen. Ligesom skaberguden havde kongen absolut magt inden for sit område. Med nutidens øjne skulle man tro, at det ville danne grobund for magtmisbrug og vilkårlighed. Det skete imidlertid ikke, fordi det ledende princip var ideen om *maat* og dermed struktur, orden, retfærdighed, sandhed og harmoni. Alt var fokuseret på at værne om de gode kræfter og forebygge de onde kræfters indtrængen.

Kongen repræsenterede samtidig folket over for Gud. Ethvert menneske udgjorde derved et mikrokosmos af kongen og havde til opgave at følge *maat*.

Det gode liv var et moralsk liv

Der findes mange indskrifter i de egyptiske grave, der beskriver inde-

haven ud fra et moralsk synspunkt frem for at fremhæve, hvor magtfuld eller rig han var. For eksempel: "Jeg er en fortræffelig mand, elsket af min far og mor, jeg gav brød til de sultne, klæder til de nøgne ...".

De vise betonedes, at man af egen vilje skulle begrænse sin magt og arbejde for det fælles bedste. At man skulle beskytte de svage frem for at arbejde for personlig vinding.

Egypterne antog, at ingen besad visdom fra fødslen. Det var i første omgang hjemmet, der skulle stå for opdragelsen. Man underviste i erhverv og moral. Midlet var visdomslæren. Der var høje etiske og moralske mål, man skulle efterligne. Trods egypternes store optimisme på det kundskabsmæssige område var de dog klar over, at der var personlighedstyper, som f.eks. de "hidsige" eller "skæve", der vanskeligt kunne påvirkes. Dem skulle man undgå. Der kunne også være tale om, at en person blev karakteriseret som en, der er "stridbar", "formørker sine ord", "spredte uvenskab", "lyver", "forstiller sig" eller "bagtaler".

Modsætningen hertil er "idealfiguren". Den tavse, som ikke taler unødigt, er rolig, fredelig, mådeholden og behersket, venlig og ydmyg, og som ikke gør modstand. Han taler sandhed og er retfærdig, er respekteret og uforanderlig som embedsmand, og han viser omsorg for sine medmennesker. "Det er den dygtige, der skal tale i rådet, tavshed er bedre end løs snak".

Det kræver imidlertid en indsats at leve op til dette ideal. Det er ikke let at gå imod sine impulser og drifter. At true med straf synes man måske skulle kunne fungere som en støtte, men de egyptiske guder var ikke strenge, straffende guder som for eksempel Israels. Praktiske og styret af sund fornuft, som egypterne var, foretrak mange af egen drift at vælge den smalle sti for at være på den sikre side. For de havde hørt, at det førte til et godt resultat.

Visdomslæren understregede de fordele, som den rette vej medførte. Fulgte man læren, undgik man vanskeligheder. Man kom godt ud af det med øvrigheden, man lykkedes i livet og opnåede rigdom og velstand. Egypterne betonedes kraftigt de fordele, der var resultatet af et retskaffent liv, og talte samtidig om vigtigheden af at hjælpe dem, der havde det svært, at udvise omsorg for de svage og ikke at straffe nogen unødigt.

Egypterne har beskrevet mange af forskellige sjælelige egenskaber i mennesket. En af disse fremkommer som et resultat af *Akh*-tilstanden. Denne tilstand findes potentielt hos alle. Den foreligger latent ventende, indtil et vist bevidsthedsniveau er nået. *Akh* er en lystilstand, som opnås, når alle øvrige sjælelige aspekter aktiveres og samvirker, hvorefter en særlig åndelig udvikling fuldføres. Med *akh* indtræder et øjeblik af klarsyn og indsigt, og tilværelsen synes gennemlyst. Det er en form for naturligt opnået indvielse, der måske kan sammenlignes med det, Martinus betegner som et "kosmisk glimt".

Tempelteksterne indeholder altid modsatrettede begreber, der som kontrastpar tilsammen danner en enhed. Dag og nat, liv og død, mand og kvinde. De lærde i templerne forstod, at kræfterne (energiene) i sig selv var neutrale. Det er anvendelsen, der gør dem onde eller gode. Jo bedre man er tilpasset samfundet, jo bedre fungerer verden, og jo tættere kommer man på den gode *maat*-orden.

Indvielsesmysterierne var hemmelige og omgivet af store beskyttelsesforanstaltninger. Her blev adepten i de højere indvielsesgrader kunstigt bragt i en dødlignende tilstand, hvorefter han forlod kroppen og oplevede sin egen sjæls udødelighed i de højere verdener. Egypterne kendte derfor til den åndelige verden efter døden og var klar over, at den fungerede på

andre vilkår end den fysiske. For eksempel fungerer rummet ikke som her. Der er igen retning, for rummet er ikke, som vi kender det i den fysiske verden, struktureret i tre dimensioner. Tiden er heller ikke som vi normalt kender den. Det særlige ved tiden i den åndelige verden er, at den ikke har nogen udstrækning. Al tid er samlet i ét punkt. Tiden er ikke retningsbestemt i efterlivet, hvor dag lægges til dag. Den er som et koncentrat, der gør det muligt frit at bevæge sig frem og tilbage i tiden.

Den store forskel mellem egypternes og moderne menneskers almindelige, samfundsmæssige tidsopfattelse er, at egypterne anså udvikling og tid for at være cykliske fænomener. Alt går i kredsløb ligesom dagene og årstidernes skiften. Gennem kaos vil verden lovbestemt og regelmæssigt blive ført tilbage til en tilstand af perfekt orden.

Da det var enhvers opgave at leve i overensstemmelse med *maat*, var det nødvendigt at kunne skelne mellem godt og ondt og altid bestræbe sig på at handle og tale ret og derved undgå at gøre ondt. Man lyttede derfor til sit "hjerte" for at vide, hvad der var det rigtige at gøre, og man antog, at det var hjertet og ikke hjernen, der skulle herske over det menneskelige sind. Et rent hjerte kunne ikke veje mere end en fjer.

Var der misforhold, og herskede der kaos, fordi landet blev invaderet, hærget og ødelagt, eller der var sygdomsudbrud, anså man krisen for at være forårsaget af menneskene selv. Tilstandene var opstået som et resultat af menneskenes egen ondskab og uvidenhed, hvorved lov og orden var blevet tilsidesat. Det gjaldt da om at finde årsagen og genoprette den kosmiske orden gennem *maat*.

Det følgende er en fri tolkning og kort sammenfatning af det ældste kendte fyrstespejl *Lære for Merika-*

Da det var enhvers opgave at leve i overensstemmelse med *maat*, var det nødvendigt at kunne skelne mellem godt og ondt og altid bestræbe sig på at handle og tale ret og derved undgå at gøre ondt

re, ca. 2.050 f.Kr, som udtrykker fire tusinde år gammel egyptisk visdom.

Kongen skulle sørge for,

- at landet var beskyttet mod eksterne og interne trusler.
- at der var et fungerende samfund med lov og orden.
- at der var mad, drikke, tøj og andre livsfornødenheder.
- at der var boliger.
- at der var adgang til brændsel, transport osv.
- at der var velfungerende kommunikationsveje.
- at der var sundhedspleje og hjælp til syge mennesker.
- at der var uddannelse.

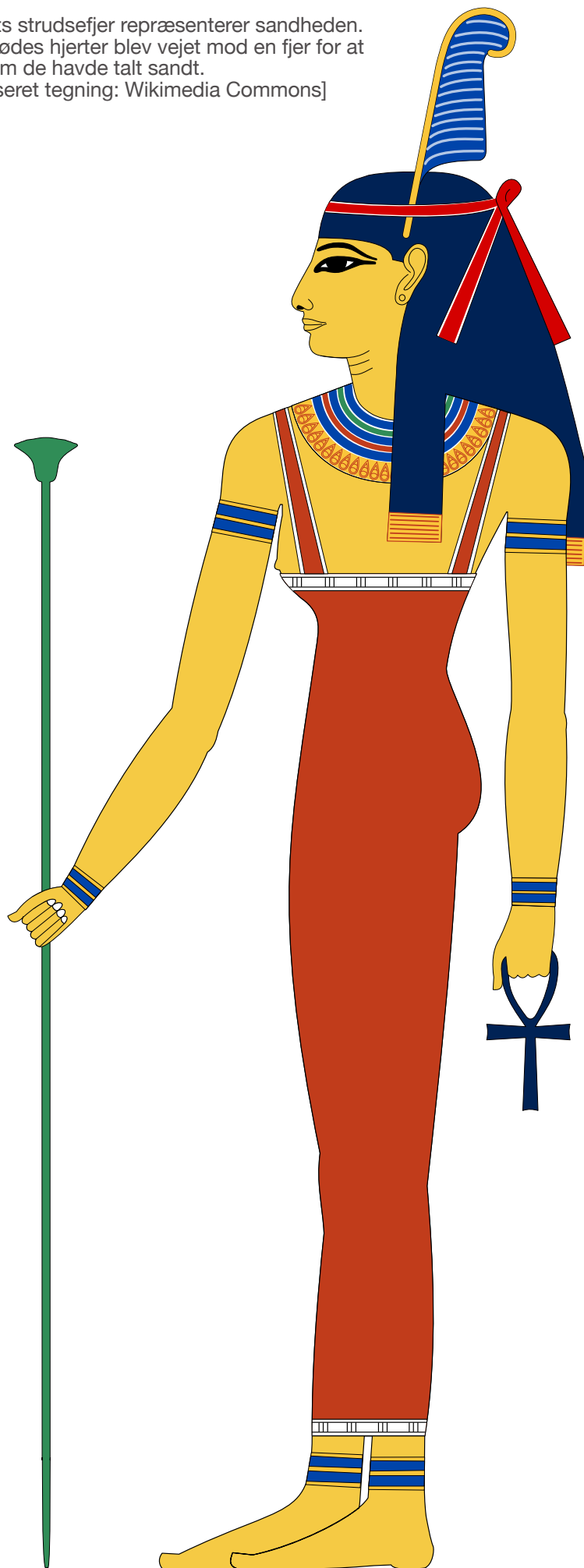
Det var den enkeltes opgave

- at leve et liv i sandhed og retfærdighed.
- at dæmme op for destruktive kræfter, så snart de viser sig.
- at opretholde skabelsens oprindelige orden, hvor alt indgik harmonisk som en del af helheden.

Alt tyder på, at oldtidens egyptiske tekster og billeder talte om, hvad verdensreligionerne i deres essens siden

Maats strudsefjer repræsenterer sandheden. De dødes hjerter blev vejjet mod en fjer for at se, om de havde talt sandt.

[Stiliseret tegning: Wikimedia Commons]

har udtrykt. Nemlig at dette at arbejde med sig selv og sin egen indre udvikling fører til en genfødsel i en form for lys. Til en mental solopgang efter nattens mørke.

Egyptens evige visdom og *Det Tredie Testamente*

Spørgsmålet er, hvordan vi i dag bedst kan oversætte *maat*? Selv om man normalt anvender ord som “sandhed”, “retfærdighed”, “balance” og “harmoni” findes der intet fuldt dækkende ord. Måske Martinus’ betegnelse, *strukturen*, forklarer det bedst.

Tiden er nu kommet, hvor oldtidens hemmelige visdom er offentligt tilgængelig i højintellektuel gengivelse gennem Martinus’ værk *Det Tredie Testamente*. Livets love er ikke længere hemmelige, men frit tilgængelige for alle. Vi er på vej mod et stadie i historien, hvor sandheden om livet og verdensaltet skal udbredes til alle, og hvor verdensaltets kosmiske struktur skal bygges ind i fremtidens samfundsorden. Vi vil alle i stigende grad få mulighed for at begynde at praktisere livets love og principper. Efterhånden vil vi lære at omsætte de kosmiske principper, der er beskrevet i *Det Tredie Testamente*, til *praktiseret alkærlighed* og dermed påbegynde opbygningen af det samfund med fred, sundhed og velstand, som menneskeheden dybest set længes mod

Note

En stor del af indholdet i artiklen er hentet fra bogen: Gertie Englund, *Så tænkte de.Essäer om det forntida Egypten*, 1997, ISBN 91-7203-140-9.

Christer Malmström, Viken maj 2025
Oversat fra svensk af Jes Arbov

Talsmanden den hellige ånd

Af Peter Wraae

Hans Memling (1430-1494)
The Last Judgment fra 1473
[Foto: Wikimedia Commons]

Efter Martinus fik sin kosmiske bevidsthed i marts 1921, indså han, at den dybtgående oplevelse, han havde været ude for, gav ham en indsigt, som lå fuldstændigt uden for de rammer, man som menneske normalt oplever. Han følte, at han aldrig helt kom tilbage til den fysiske verden. Der var sket en forvandling med hans personlighed, så hans indsigt i verdensaltet blev åbenbaret for ham i en klar og bevidst form.

Han oplevede sig i direkte kontakt med Guddommen og dennes overvældende kærlighed og lys.

Denne store kosmiske oplevelse ansporede ham til at skrive *Det Tredie Testamente*, hvilket man som læ-

ser af dette enestående værk kan være glad for. Det giver en indsigt i livsmysteriets løsning, og forklarer den fulde sandhed om livets mening til det søgende menneske.

For helt at forstå betydningen af dette værk, som vil give menneskeheden en teoretisk adgang til kosmisk bevidsthed, og som derfor vil danne grundlag for en ny udviklings-epoke af hidtil uhørt dimension, må vi se nærmere på, hvor vi som menneskehed her på jordkloden befinder os rent udviklingsmæssigt netop nu.

Menneskehedens udviklingsmæssige position er kosmisk set bestemt af det vældige udviklingspanorama, Martinus betegner som et "spiral-kredsløb".

Martinus forklarer, at udviklingen i et spiralkredsløb sker gennem seks forskellige riger med hver deres dominerende grundenergi. To af disse riger ("visdomsriget" og "den guddommelige verden") udgør en lys og kærlig verden, som ikke kan sanses med fysiske sanser. To riger tilhører den mørke og for os synlig del af spiralkredsløbet ("planteriget" og "dyreriget"), hvor væsenerne fornyer deres bevidsthed. De to sidste riger udgør henholdsvis overgangen mellem den lyse, åndelige og den mørke fysiske verden ("salighedsriget") og overgangen mellem den mørke, fysiske og den åndelige verden ("det rigtige menneskerige").

Overgangene mellem "det rigtige menneskerige", "visdomsriget" og "den guddommelige verden" i det lyse afsnit af spiralen, opleves ifølge Martinus som at gå ind i gradvist stærkere lys. Overgangen til "salighedsriget" føles som en lettelse over at forlade et stærkt lys og et fællesskab og dermed få mere tid til sig selv.

I "salighedsriget" glæder væsenet sig til at komme ind i "mørket", at møde modstand og opleve fornyede udviklingsmuligheder, idet det her får mulighed for at forny sin bevidsthed ved at lære at skelne mellem

godt og ondt. Dette sker på en umærkelig måde, da væsenet stadig har sin dagsbevidsthed på det åndelige plan og ikke kan føle noget fysisk ubehag. Det sker derfor på en drømmeagtig måde. Når væsenet bevæger sig videre fra "planteriget" til "dyreriget", sker det med en tilfredshed ved at videreudvikle sine evner til at håndtere "det dræbende princip".

At forlade "dyreriget" og udvikle sig mod "det rigtige menneskerige" er det mest dramatiske skift mellem to "riger" i hele spiralkredsløbet. Det skyldes, at kontrasten mellem mørket og lyset her opleves mest intenst. Dette skift er detaljeret beskrevet i *Livets Bog IV*, og det er her vi mennesker på Jorden befinder os i øjeblikket. Når vi har passeret dette vanskelige udviklingsafsnit, vil den videre tilværelse forme sig på væsentligt behageligere måde, end hvad vi oplever i øjeblikket.

I den lille bog *Påske* refererer Martinus, hvordan Jesus har forudsagt, at en helt ny verdensorden kaldet "himmeriges rige" efterhånden vil vokse frem på Jorden:

Han udtrykte det "sennepskorn", der skulle vokse og blive et stort træ, hvis grene skulle komme til at omslutte hele kloden og gøre verden til "himmeriges rige", til en "ny himmel og ny jord, i hvilken retfærdighed bor". (Påske, kap. 2).

Det "sennepskorn", Jesus nævner i lignelsen, repræsenterer kristendommen. Det er denne kristendom, der med *Det Tredie Testamente* nu er blevet forklaret intellektuelt, og som dermed er Biblens fortsættelse og afslutning. Det er i denne intellektualiserede form, at kristendommen vil blive det teoretiske grundlag for det verdenssamfund, der vil udvikle sig til omslutte hele kloden.

Martinus påpegede under mange foredrag, at menneskeheden endnu ikke helt har taget det centrale budskab i kristendommen – "du skal el-

ske din næste som dig selv” – til sig. Dette til trods for, at påbuddet i århundreder er blevet prædikeret i kirkerne.

Det enkelte menneske har selvfølgelig for hver inkarnation udviklet sig i forhold til den karma, det har måttet gennemleve. Ikke desto mindre er det store udviklingsspring, menneskeheden kommer til at opleve i den nærmeste fremtid, stadig et ukendt mysterium for den største del af menneskeheden.

Vi har ganske vist udviklet os kollektivt gennem to verdenskrige og den økonomiske depression i 1930'erne, men når man tænder for nyhedsprogrammerne, er det tydeligt, at vi endnu ikke er nået helt i mål med at “elske hinanden”. Det bekræfter Martinus også i artiklen “Dommedag”, og ved i sine tre sidste taler at påpege, at vi som en konsekvens af verdens overvejende ukærlige tilstand står foran en større, verdensomspændende krise, som vil blive skælsættende for menneskeheden.

Sidst i den nævnte artikel pointerer Martinus, at Jesu korsfæstelse var Kristi “første komme”, og at den “dommedag”, der venter os, bliver hans “andet komme”. Det “andet komme” er af større format end det første, idet dette “komme” vil finde sted i det enkelte menneskes bevidsthed. Martinus forbinder de to kosmiske begivenheder ved at understrege, at de har været nøje planlagt fra Forsynets side, og at Martinus var udset til at fuldføre Jesu mission. Martinus’ opgave var således at give en intellektuel anvisning på, hvordan hele menneskeheden opnår fuldkommenheden.

Martinus skriver således her om den nye verdensepoke, der skal afløse den nuværende, og om Jesu forudsigtelse af sit andet komme:

Det er denne ny verdensepoke, denne drejning af jordmenneskenes mentalitet eller psyke over i en videnskabeliggjort åndsindstil-

Jesus har forudsagt, at hans efterfølger, “Talsmanden den hellige ånd”, skal give menneskeheden den fulde forklaring på livsmysteriets løsning,

ling, på samme måde som menneskeheden fortidsmentalitet blev drejet ind i en videnskabeliggjort materieindstilling, der er bebudet af verdensgenløseren Jesus Kristus der, hvor han siger til sin samtid: “Og jeg vil bede Faderen, og han skal give eder en anden talsmand, for at han skal blive hos eder evindeligt, sandhedens ånd, som verden ikke kan annamme; thi den ser ham ikke og kender ham ikke; men I kende ham, thi han bliver hos eder og skal være i eder”. – “Men talsmanden, den Helligånd, som Faderen skal sende i mit navn, han skal lære eder alt og minde eder om alt, hvad jeg har sagt eder”. – “Men jeg siger eder sandheden: Det er eder gavnligt, at jeg går bort; thi går jeg ikke bort, skal talsmanden ikke komme til eder; men går jeg bort, vil jeg sende ham til eder. Og når han kommer, skal han overbevise ver-

den om synd og om retfærdighed og om dom; om synd, fordi de ikke tro på mig, men om retfærdighed, fordi jeg går hen til min Fader, og I ikke længere se mig, men om dom, fordi denne verdens fyrste er dømt. Jeg har endnu meget at sige eder; men I kunne ikke bære det nu. Men når han, sandhedens ånd, kommer, skal han vejlede eder til al sandheden; thi han skal ikke tale af sig selv, men hvad som helst han hører, skal han tale, og de tilkommende ting skal han forkynde eder. Han skal herliggøre mig; thi han skal tage af mit og forkynde eder. Alt, hvad Faderen har, er mit; derfor sagde jeg, at han skal tage af mit og forkynde eder”. – “Når kvinden føder, har hun bedrøvelse, fordi hendes time er kommen; men når hun har født barnet, kommer hun ikke mere den trængsel ihu for glæde over, at et menneske er født til verden. Også I have da nu bedrøvelse; men jeg vil se eder igen, og eders hjerte skal glædes, og ingen tage eders glæde fra eder. Og på den samme dag skulle I ikke spørge mig om noget”. – “På den samme dag skulle I bede i mit navn, og jeg siger eder ikke, at jeg vil bede Faderen for eder; thi Faderen selv elsker eder, fordi I have elsket mig og troet, at jeg er udgangen fra Gud. Jeg er udgangen fra Faderen og kommen til verden; jeg forlader verden igen og går til Faderen”. – “Om nogen da siger eder: “Se, her er Kristus, eller der, da skulle I ikke tro det.” – “... dersom de sige til eder: “Se, han er i ørkenen, da gå ikke derud! Se, han er i kamrene, da tro det ikke! Thi ligesom lynet udgår fra østen og skinner indtil vesten, så skal og menneskens søns tilkommelse være”. – “Og da skal menneskens søns tegn åbenbares i himmelen, og da skulle alle jordens slægter hyle, og de skulle se menneskens søn komme i himmelens skyer med megen

kraft og herlighed. Og han skal udsende sine engle med basunens høje røst, og de skulle forsamle hans udvalgte fra de fire verdenshjørner, fra den ene ende af himmelen til den anden. Men lærer en lignelse af figentræet: Når vædskan allerede er kommen i dets grene, og bladene springe ud, da vide I, at sommeren er nær". (Menneskeheden og verdensbilledet, kap. 54).

Med citaterne fra *Det Nye Testamente* viser Martinus, at Jesus har forudsagt, at hans efterfølger, "Talsmanden den hellige ånd", skal give menneskeheden den fulde forklaring på livsmysteriets løsning. Den forklaring, som vi først nu bliver modne til at forstå.

Når Jesus nævner, at Talsmandens skal komme "med megen herlighed i skyerne", er det en begivenhed, der kan forstås på flere niveauer. Den enfoldige læser vil forstå den bogstaveligt, mens Martinus forklarer, at det betyder, at Kristusbevidstheden med næstekærlighed og tilgivelse vil få indpas i vores egen bevidsthed.

I de citerede passager hentyder Jesus til, at tilsynecomsten af "Talsmanden den hellige ånd" bliver en smertefuld proces for menneskene. Det er dog samtidig en helt nødvendig proces i menneskeheden's bevidsthedsmæssige udvikling.

Mennesket har gennem evolutionen først baseret sin livsoplevelse på den instinktprægede tro, som var en rest af en fortidig automatfunktion. Med den forbedrede undervisning, som store dele af menneskeheden deltager i nu, øges evnen og viljen til selv at forstå den omgivende verdens udvikling, betydning og opbygning.

Denne proces, som det store antal mennesker, der i øjeblikket er inkarneret på jorden, oplever, er af stor betydning. Vi har udviklet os fra at 'tro' til at 'tænke' mere logisk. De krav til analytisk tænkning, som den videnskabelige materialisme stiller os over

Det er kontrasten mellem lys og mørke, vi oplever som dommedag. Med de lidelser, som mørket giver, vil menneskeheden opnå erfaringer, der vil forvandle den til at blive kundskabshungrende og tørste efter logiske svar på, hvad der er den dybere mening med livet

for, skal i den forbindelse ses som en nødvendig udviklingsfase for at blive de selvstændige væsener med en udviklet skelneevne, som vi er på vej imod at blive.

Med reference til skabelsesberetningen i *Det Gamle Testamente* forklarer Martinus, at vi er under omskabelse fra at være "dyrevæsener" til at blive rigtige mennesker "i Guds billede efter hans lignelse". I denne omskabelsesproces er det især kontrastprincippet – dvs. kontrasten mellem mørke og lys – vi oplever. Som jordmenneskehed er vi på vej ind i spiralkredsløbets kulminerende "mørkezone", og oplever denne som en stigende spændingstilstand i store dele af samfundslivet. Det er denne oplevelse af det maksimale mørke som kontrast til lyset, vi betegner som dommedag. Med de lidelser, som mørket giver, vil menneskeheden nemlig opnå erfaringer, der vil motivere den til at handle til fordel for lyset, og dermed forvandle den til at blive kundskabshungrende og tørste efter at forstå livets dybere mening og struktur – og dermed blive i stand til at skelne mellem lys og mørke, godt og ondt. På denne måde bliver denne mørke periode – set fra et kosmisk udsigtspunkt – i virkeligheden en stor hjælp for menneskeheden.

Når vi ser på overgangen fra menneskeheden's nuværende position i den sidste del af dyreriget til det rigtige menneskerige – hvor de første små skridt allerede er taget – kan vi ud fra centrale tekster i *Det Nye Testamente* konstatere, at menneskeheden har været advaret i god tid om, hvad der ventede den.

Som alle levende væsener er vi drevet af "sult og mættelse". I dag begynder vi at blive mætte af mørket, og vi længes efter lyset, som vil sætte os i stand til at skabe den fred, vi så indtrængende sukker efter.

Her vil "Talsmanden den hellige ånd" komme os til hjælp. For som "sandhedens ånd" vil den i form af

[Foto: Wikimedia Commons]

Maleren William Blake skildrer begivenheden som et møde mellem "mørket" og "lyset", inspireret af Jesus lignelse om den besværede kvinde som er tæt på at føde. Læg mærke til hænderne på begge figurer som påpeger kampen om magten.

Det Tredie Testamente åbne jordmenneskenes øjne for en fuldstændig og logisk forståelse af kristendommen, som Jesus formulerede den. Jesu løfte – *“Jeg har endnu meget at sige eder, men I kunne ikke bære det nu”* – vil dermed blive indfriet. For i de kommende år vil menneskeheden i stigende grad få forudsætninger for at forstå det, de ikke “kunne bære” på Jesu tid.

De dramatiske begivenheder i menneskehedens udviklingshistorie, som vi er vidne til og som endnu ikke er kulmineret, er også omtalt i *Johannes’ Åbenbaring*.

Her fremstår “dommedagen” som en symbolsk fortælling om, at mennesker havner i “helvede”, hvis de ikke omvender sig og følger Biblens forskrifter. Kirkens bogstavelige tolkning af dommedagsscenerne i *Johannes’ Åbenbaring*, var en af årsagerne til, at Martinus – allerede inden han fik sin kosmiske bevidsthed – følte sig frastødt af den dogmatiske kristendom, uagtet at han havde et stærkt gudsforhold. Hans personlige opfattelse af Gud var ganske enkelt uforenelig med troen på et “evigt helvede”.

Johannes Åbenbaring, der markerer afslutningen på *Det Nye Testamente*, består af en række ‘syner’ eller ‘åbenbaringer’, hvor Johannes fik indsigt i de dramatiske begivenheder, som kendetegner ‘dommedag’ og dermed Jordens undergang, efterfulgt af skabelsen af “en ny himmel og en jord”. Ifølge *Johannes’ Åbenbaring* vil de kristne, næstekærlige værdier herefter herske i et “tusindårsrige”.

Martinus pointerer, at Jordens undergang ikke skal forstås bogstaveligt, men at det betyder, at den nuværende verdensorden med ufred, krig og social ulighed vil blive erstattet af en fredelig verdensorden uden krige, hvor goderne er fordelt ligeligt og retfærdigt.

Jordkloden har tidligere oplevet voldsomme, naturskabte katastrofer,

som f.eks. da en meteor for cirka 66 millioner år siden ramte jorden og udryddede dinosaurerne. Hændelsen skabte mulighed for, at pattedyrene kunne vinde frem og udvikle sig.

Der har dog aldrig været en så stor og voldsom menneskeskabt krig, som den der ifølge Martinus vil komme til udbrud. Denne begivenhed vil selvfølgelig, set fra et jordmenneskeligt udsigtspunkt, være en frygtelig og skræmmende hændelse. Fra et kosmisk perspektiv er den imidlertid nødvendig for at lære menneskeheden om mørkets konsekvenser. At mørket altid fører lidelse med sig:

“Dommedag” er altså menneskehedens møde med kulminationen af virkningerne af generationers fejlagtige livsførelse, laster og udskjelser. Da disse sidstnævnte realiteter udgør kontrasten til alt velvære, lykke og behagsfølelse, vil et sådant møde betyde lidelse. Da denne lidelse er dyrerigets døds kamp i jordmenneskehedens mentalitet, og en sådan kamp som regel er voldsommere end en almindelig udfoldelse af kraft, vil nævnte døds kamp således her blive en ganske alvorlig sag, ja, et drama, verden endnu aldrig har set mage til. (Martinus, “Dommedag”).

Dommedagen eller “de sidste tider” er et tema, der har optaget mange mennesker igennem historien lige fra dommedagsprædikanter til kunstmalerne og vittighedstegnere.

I et tidligere citat har vi set, at Jesus drager en parallel mellem “Talsmandens komme” og den fysiske fødsel. Under fødslen er kvinden “besværet”, som der står:

Naar Kvinden føder, har hun Bedrøvelse, fordi hendes Time er kommen; men naar hun har født Barnet, kommer hun ikke mere sin Trængsel i Hu af Glæde over, at et

Menneske er født til Verden. Og-saa I have da vel nu Bedrøvelse, men jeg skal se eder igen, og eders Hjerte skal glædes, og ingen tager eders Glæde fra eder. (Joh 16,21-22).

På samme måde vil menneskeheden være “besværet” af den “bevidsthedens fødselsproces”, som “dommedag” er udtryk for, og hvis begyndelse Martinus tidsfæster til Første Verdenskrig.

På den måde bruger Jesus kvindens fødsel af barnet som en metafor for den smerte og den senere glæde, der venter jordmenneskeheden i form af en helt ny kultur, hvor næstekærligheden er det bærende.

I takt med at de voldsomme og dramatiske begivenheder udspiller sig, er det samtidig godt at vide, at vi aldrig er alene. Vi kan bruge bønnen til at få kraft og styrke til at stå denne vanskelige periode igennem uden at tabe livsmodet.

Martinus understreger, at dommedag ikke bliver en udslettelse af menneskeheden. Alt er nøje reguleret fra Forsynets side, ingen bliver uskyldigt ramt af, hvad der sker. Her som i alle livets forhold er det sådan, at ethvert menneske altid er beskyttet i forhold til sin karma, således at der aldrig sker noget utilsigtet.

For at blive en virkelig pacifist
må man blive “som barn på ny”

Af Ingemar Fridell

Vejen til fred

anden del

Den mest grundlæggende rolle, som vi har for vane at identificere os med, er som kønsvæsen. [Photo af Javad Esmaeili, Unsplash]

I følge evangelisten Markus skal Jesus have sagt følgende: “Den, som ikke modtager Guds Rige ligesom et lille Barn, han skal ingenlunde komme ind i det.” (*Mark 10,15*). Hvad betyder det? Hvad har det med seksuel polforvandling at gøre? – Meningen er naturligvis ikke, at vi skal opføre os barnligt og umodent som voksne. Det kan derimod hentyde til vigtigheden af at bevare noget af et barns “uskyld” selv i voksenalderen.

Der findes en tekst fra en helt anden kilde, der efter min mening kaster yderligere lys over førnævnte bibelcitater. Nogle forskere mener, at det omstridte koptiske skrift *Thomasevangeliet*, der udelukkende består af ord, som Jesus skal have udtalt, kan

være mindst lige så gammelt og ægte som de fire kanoniserede evangelier:

“Hvornår vil du åbenbare dig for os, og hvornår skal vi se dig?” – Jesus sagde: “Når I klæder jer af uden at skamme jer og tager jeres klæder og lægger dem under jeres fødder ligesom små børn og træder på dem, da [skal I se] sønnen af den levende, og I skal ikke frygte.” (*Thomasevangeliet*, logion 37. Nyoversat og kommenteret ved Marianne Aagaard Skovmand, Gyldendal 2018).

Hvis vi herefter sammenligner disse to citater med en tekst fra Bibelens skabelsesberetning, der udspiller sig umiddelbart efter spisningen af den

“forbudne frugt” eller det såkaldte “syndefald”, kan vi se en interessant forbindelse:

Da aabnedes begges Øjne, og de kendte, at de var nøgne. Derfor syede de Figenblade sammen og bandt dem om sig. Da Dagen blev sval, hørte de Gud Herren vandre i Haven, og Adam og hans Hustru skjulte sig for ham inde mellem Havens Træer. Da kaldte Gud Herren paa Adam og raabte: “Hvor er du?” Han svarede: “Jeg hørte dig i Haven og blev angst, fordi jeg var nøgen, og saa skjulte jeg mig!” Da sagde han: “Hvem fortalte dig, at du var nøgen. Mon du har spist af det Træ, jeg sagde, du ikke maatte spise af?” (*1. Mos 3,7-11*).

De nævnte passager om “nøgenhed” handler ikke primært om som “naturist” at gå upåklædt omkring, selv om der også her er en vis sammenhæng med den fremvoksende dobbeltpolethed, som Martinus beskriver. Så længe mennesker definerer sig som mand eller kvinde, markeres kønstilhørsforholdet med forskellige slags klæder beregnet til henholdsvis mænd og kvinder. Derudover er mænd og kvinder almindeligvis flove over for hinanden og vælger at dække deres nøgenhed med passende beklædningsgenstande. Men alt dette er jo blot overfladiske symptomer på noget betydeligt mere dybtliggende.

Hvad var det for en “nøgenhed”, som Adam og Eva blev bevidste om efter at have spist den “forbudne frugt”, og hvad var det for “klæder”, som vi ifølge citatet i Thomasevangeliet på et senere stadium skal “tage af og lægger under vores fødder” for at blive som børn på ny og komme ind i Guds rige? – Det handler om, at de levende væsener allerede på et tidligt stadium i udviklingen begyndte at blive bevidste om deres *ufuldkommenhed* i forhold til den højere kærlighedslovs moralkodeks:

Da skinnede “Rettens Lys” første Gang ind over Jorden, og den første “Adam” og “Eva” saa, at de i dette Lys var “nøgne”. Men dette Syn blev deres første svage Glimt af et Rige, som ikke var af denne Verden. Og med dette Glimt eller første Syn af “Ret” i stedet for “Magt” blev deres tilvante dyriske Livsmaade eller Princippet “Magt i stedet for Ret” for første Gang synligt som “syndigt”. – Dyret var saaledes forvandlet til “et gryende Menneske”. (Martinus, *Livets Bog I*, stk. 81, s. 81).

Identitetsskabende “klædedragter”

Ved blandt andet at iklæde sig en passende identitet, kamuflerer det

jordiske menneske sin ufuldkommenhed og “nøgenhed”. Den mest grundlæggende rolle, som vi har for vane at identificere os med, er som kønsvæsen. Det vil sige som mand eller kvinde. Dernæst er det at være forælder og tilhøre en familie. Herefter stræber mennesker efter magt og indflydelse ved at indtage en position i samfundet, ofte ved at klatre så højt op på karrierestigen som muligt. Mange mennesker oplever faktisk, at de i større eller mindre grad er deres erhverv. Man kan også konstruere en identitet baseret på etnisk tilhørsforhold eller nationalitet. Andre stræber enten efter at blive “kendte” i massemedierne eller alternativt at hylde dem, det er lykkedes at blive “kendte personer” i samfundet. Mennesker søger også deres identitet i et tilhørsforhold til et eller andet religiøst samfund, gennem deres særlige interesser og hobbyer, som supporter for et fodboldhold, som kunstner, som volontør osv.

Al denne identitetsskabelse tjener et vigtigt formål og kan skabe stor glæde i livet, men der er ingen garanti for, at den holder hele livet. Der er en risiko for, at vi kamuflerer det sande indre “barn i os” bag et påklædt lag fernis af “voksenhed”. Hvis vi pludselig skulle miste alle disse overfladiske identiteter, ville vi stå fuldstændig “blottede” og tilintetgjorte over for Gud. Derudover kan ydre identiteter skabe en øget afstand mellem mennesker og formindske den menneskelige kærlighed. De “selvskabte” identiteter, som vi iklæder os, fungerer ofte som et “skjold” til forsvar mod en oplevet truende omverden, og i værste fald som en form for *våben* til at befæste vores magt eller sociale position. Men når vores identitet som “krigerisk” enpolet mand eller kvinde er blevet tilstrækkeligt svækket, efter vi har indset vores egen ufuldkommenhed i åndelig henseende, vover vi til sidst igen at fremtræde uden frygt over for Gud og medmennesker som de “nøg-

ne” og “våbenløse” væsener, vi rent faktisk er.

Livet i den fysiske verden kan forekomme uforudsigeligt. Hvad sker der, hvis vi kommer ud for en hjertesående skilsmisse, hvis en nær ven dør, hvis vi bliver svigtet af venner og ender med at være ensomme og isolerede, hvis vi mister vores arbejde og ikke længere kan forsørge os selv, hvis vores hjem brænder ned, hvis vi forarmede ender på gaden som “hjemløse” uden beskyttelse og foragtede af mennesker? Hvad sker der, hvis vi rammes af sygdom og ulykker og bliver totalt afhængige af andres omsorg? – Ingen kan med sikkerhed vide, hvilken skæbne der venter dem.

Vi kan ikke undgå at blive formet af den omverden, vi lever i. Men vores personlighed er også påvirket af organiske funktioner i vores egen organisme. Spørgsmålet er, hvem vi så er, uden den sociale påvirkning som vi uundgåeligt udsættes for, og hvem vi er bag vores krops hormonelle fluktuationer. Og hvem det er, der gemmer sig bag manden og kvinden? Hvad står tilbage, når man bliver ensom og socialt “afklædt” og ikke længere kan læne sig op ad sin kønsidentitet? – Ens oprindelige identitet som mand eller kvinde bliver underordnet, når man i stedet begynder at identificere sig som et begyndende *dobeltpolet* væsen! Er ikke meget af det, vi tror, vi selv er, bygget på “løst sand”? (Jf. *Matt 7,24-27*).

Sjælens mørke nat som genfødsel

Personligt tror jeg, at det først er efter, at man på et tidspunkt – og i mindst én inkarnation – har oplevet “sjælens mørke nat” og følelsen af total hjælpeløshed over for Gud længst nede på samfundets “bund”, at man indser, at ens virkelige kosmiske identitet kun kan være den, der indebærer, at man er en evigt levende *gudesøn*, og at alle mennesker er ligestillede og nøjagtigt lige meget

værd. Livet er heldigvis indrettet sådan, at man langt fra hver gang må opleve den nævnte skæbnes helvedes-
skval. Men det kan være nyttigt at bruge sin indfølelse til at begynde at reflektere og stille sig selv spørgsmålet, *hvem* man egentlig er, og *hvad* der udgør ens virkelige inderste identitet.

Nu spørger nogen måske: "Hvad i alverden har dette at gøre med polforvandlingen eller vejen til fred?" Nøgleordet, der forbinder de nævnte problemstillinger omkring hvad det vil sige at blive "barn" på ny, er *ydmyghed*! Det handler dog ikke om at krybe over for ens næste eller opføre sig underdanigt, tværtimod:

"Ydmyghed er ikke en af et mindreværds-kompleks affødt slavekrybende mental holdning overfor næsten, men er derimod det samme som den rene virkelige og absolut normale erkendelse af sin

egen ufuldkommenhed eller mentaltale begrænsning". (Martinus, *Vej-en til indvielse*, kap.1).

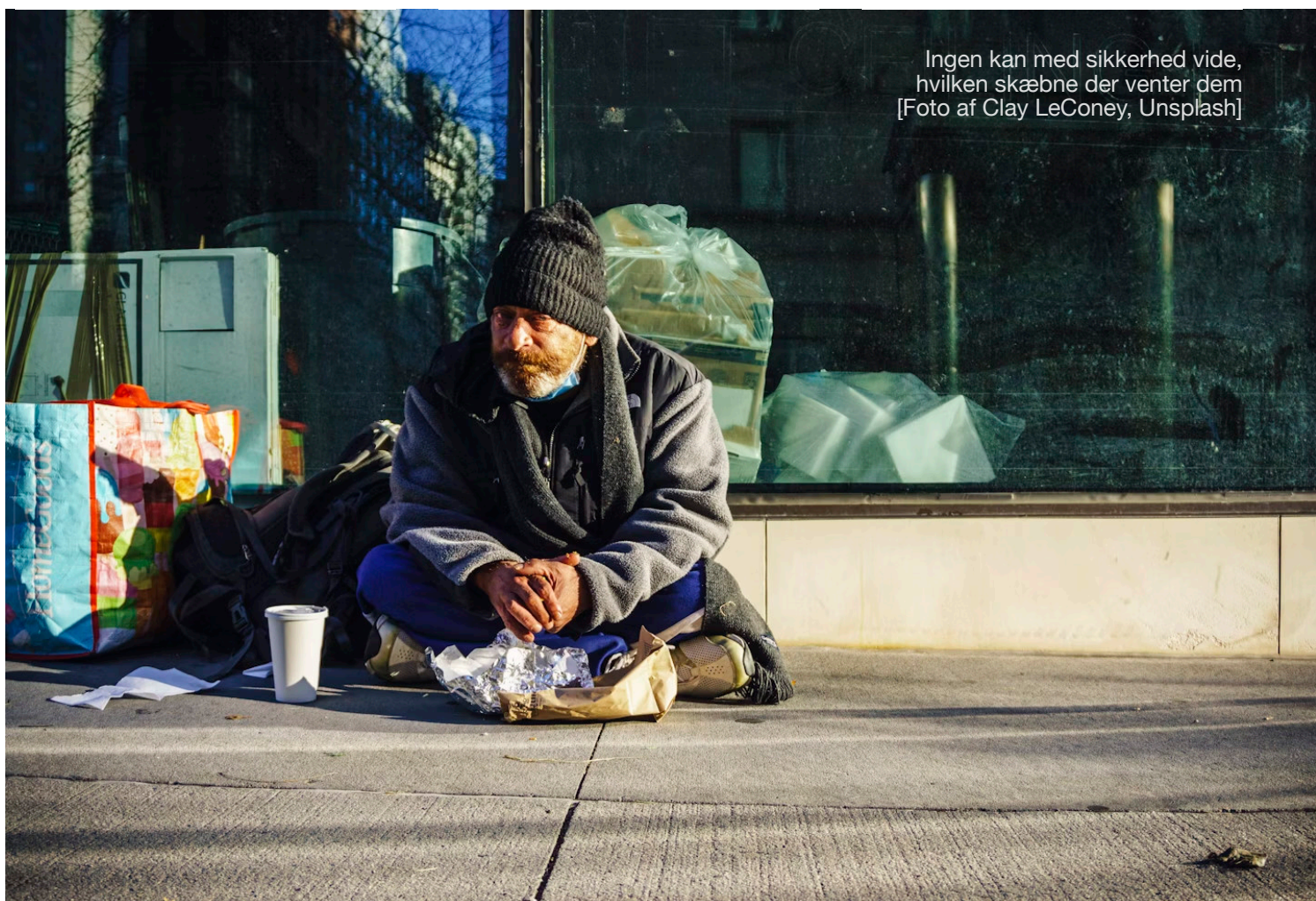
Et ydmygt menneske lever for at være til glæde for sin omgivelser og uden af den grund at ville fremhæve sig selv på bekostning af andre, og uden at vige en tomme fra det, der er sandt, ret og godt. En totalt enpolet mand eller kvinde er begge *krigsvæsener* og kan ikke udvise ydmyghed, da denne egenskab vokser frem i takt med *dobbeltpoletheden* og lidelse-serfaringerne. Ydmyghed er det, som Jesus illustrerer i lignelserne om "den fortabte søn, der vender tilbage til sin fars hus" (*Luk* 15,11-32) og om middagsgæsten, der vælger ikke at sidde længst fremme på hæderspladsen (*Luk* 14,7-11).

Det kan naturligvis føles både smertefuldt og forvirrende at vågne op til erkendelsen af, at ens virkelige identitet hverken handler om kønstil-

hørsforhold eller social anseelse, men at ens værdi som menneske udelukkende har at gøre med, i hvilken grad, man er i stand til at tjene sin næste:

"I vide, at Folkenes Fyrster herske over dem, og de store bruge Myn-dighed over dem. Saaledes skal det ikke være iblandt eder; men den, som vil blive stor iblandt eder, han skal være eders Tjener; og den, som vil være den ypperste iblandt eder, han skal være eders Træl." (*Matt* 20,25-27).

I og med den åndelige modenhed, der følger efter den smertefulde pas-sage gennem polforvandlingens mørke, er fuldbyrdet, vokser der gradvist en frigørelse fra "flokkens" meninger om tingene frem. Det indre "barn" i os vover da at vise sig uden identitetsskabende "klædedragt" og med en indre styrke og selvstændig-

Ingen kan med sikkerhed vide, hvilken skæbne der venter dem
[Foto af Clay LeConey, Unsplash]

hed, der til sidst bevirker, at vi ikke engang viger tilbage for en "korsfæstelse", hvis det skulle være. Det er paradoksalt nok kun som "børn", at vi for alvor bliver "voksne" og kan "komme ind i Guds rige":

Og en af de Ældste tog til Orde og sagde til mig: "Disse, som ere iførte de lange, hvide Klæder, hvem ere de? og hvorfra ere de komne?" Og jeg sagde til ham: "Min Herre! du ved det". Og han sagde til mig: "Det er dem, som komme ud af den store Trængsel, og de have tvættet deres Klæder og gjort dem hvide i Lammets Blod. Derfor ere de foran Guds Trone og tjene ham Dag og Nat i hans Tempel;" [...] "Gud skal aftørre hver Taare af deres Øjne". (Åb 7,13-17).

Krig kan kun afskaffes ved, at den enkelte afholder sig fra at deltage i krig

Som et praktisk eksempel på, hvad vejen til fred kan indebære for den enkelte, vil jeg nævne den tyske soldat Joseph Schultz, der under Anden Verdenskrig nægtede at deltage i henrettelsen af en dødsdømt fange. I stedet gik han frem og stillede sig i rækken af dem, der skulle henrettes! Hændelsen blev overværet af en af hans kammerater. Dette berettes sammen med billeder i litteratur- og billedantologien "Lyckad nedfrysning av herr Moro" udgivet af Gidlunds forlag i Stockholm i 1992. Bogen blev samme år givet væk som gave til elever i Stockholm, der gik ud af niende klasse og gymnasiet i 1992, <[https://sv.wikipedia.org/wiki/Lyckad_nedfrysning_av_herr_Moro_\(bok\)](https://sv.wikipedia.org/wiki/Lyckad_nedfrysning_av_herr_Moro_(bok))>.

Den, der er i stand til at handle på en så radikal måde som Joseph Schultz, er ifølge Martinus beskyttet mod at blive dræbt i krig for al fremtid! I den henseende har det udviklingsmæssige kredsløb nået sin fuldendelse! Jf. Lukas 9,24:

Vil nogen komme efter mig, han fornægte sig selv og tage sit Kors op daglig og følge mig; thi den, som vil frelse sit Liv, skal miste det; men den, som mister sit Liv for min Skyld, han skal frelse det. Thi hvad gavner det et Menneske, om han har vundet den hele Verden, men mistet sig selv eller bødet med sig selv? Thi den, som skammer sig ved mig og mine Ord, ved ham skal Menneskesønnen skamme sig, naar han kommer i sin og Faderens og de hellige Engles Herlighed. (Luk 9,24).

Men selvom man efter en sådan handling ifølge karmaloven forskånes for i al fremtid at blive dræbt i en krigssituation, betyder det ikke, at man altid slipper for oplevelsen af krig og konflikter rundt omkring. Vi lever i en verden, der består af mennesker på vidt forskellige udviklingsniveauer, hvilket indebærer, at varig fred på vores jord endnu ikke kan realiseres. Men ingen kan rammes af noget, som ikke er karma. Det er ikke farligt at dø. Ved at være parat til at ofre sit liv for sandhedens skyld, frigør man sig fra karma!

Der er naturligvis en række omstændigheder, der gør det umuligt for os på nuværende tidspunkt at tage et lige så drastisk skridt som Joseph Schultz. Der er bestemt ingen grund til at frygte "døden", men har man for eksempel forpligtelser som forælder i en børnefamilie, er man tvunget til at overveje, hvad der vil være det mindste onde i en situation som denne. Heldigvis er det ikke sandsynligt, at den nævnte situation opstår i "fredstid", i det mindste ikke i vores del af verden. Ikke desto mindre kan krig kun stoppes ved, at hver enkelt personligt tager stilling som militærnægter og pacifist!

Vejen til fred går gennem dette, at vi tilgiver vores næste

Vejen til fred indebærer således, at vi holder op med at betragte medvæs-

Det jordiske menneske er kommet lige i nærheden af grænsen ind til den mentale sfære, hvor livet ikke mere kan baseres på mordvåben, hævn eller straf

ner som fjender og venner os af med alle tanker om hævn og straf samt om at forsvare os med vold. Det er dog ikke forkert at beskytte sig selv med fredelige midler. Til sidst vil vi være i stand til at tilgive alt og alle af hjertet, men inden da er "teoretisk tilgivelse" bedre end slet ingen:

Men den teoretiske Tilgivelse er bedre end slet ingen Tilgivelse. Den virkelige Tilgivelse er den, der er givet baade med Forstand og Hjerte og dermed har forenet de to stridende Parter i virkelig Sympati og Kærlighed. (Martinus, Livets bog VII, stk. 2409, s. 2666).

Martinus forklarer, at kosmisk set kan ingen lide uretfærdigt, og ingen kan udsætte andre for uretfærdighed! (Jf. Martinus, *Artikelsamling 1*, stk. 9.12). Den, der "såer" lidelse og

straf, må også selv høste lidelse og straf. Hvis man vil opleve lykke og kærlighed, må man selv "så" lykke og kærlighed. Det hensigtsmæssige i ikke at dømme eller straffe vil i fremtiden blive bekræftet som en videnskabelig kendsgerning:

Det er vigtigt at lære disse principper at kende, og vi kommer altså her til som videnskabelig kendsgerning at se, hvilken moral der er den fundamentale. Det er ikke den krigeriske. For det er ikke den, der beforder fred i verden. Freden er alt, hvad der leder frem til dét, verdensgenløseren Jesus Kristus sagde i sin *bjergprædiken*. Vi ser, at livet eller selve universets egen tale bekræfter og understreger hans udtalelser kolossalt. (Martinus, "Tanker ved årsskiftet", M2245).

Det er afgjort sandt, at man har ret til frit at ytre sig, når man selv eller andre rammes af uretfærdighed. I en krigssituation kan man vælge at protestere og i nogle tilfælde redde menneskeliv gennem ikke-voldelige handlinger i samme ånd som for eksempel Gandhi og Martin Luther King. At søge fred er derfor ikke i konflikt med at holde fast i det, der er godt, ret og sandt. I den såkaldte "Bjergprædiken" skal Jesus have sagt følgende:

I ere Jordens Salt; men dersom Saltet mister sin Kraft, hvormed skal det da saltes? Det duer ikke til andet end at kastes ud og nedtrædes af Menneskene. I ere Verdens Lys; en Stad, som ligger paa et Bjerg, kan ikke skjules. Man tænder heller ikke et Lys og sætter det under Skæppen, men paa Lyses-tagen; saa skinner det for alle dem, som ere i Huset. (*Matt 5,13-15*).

Men hvis intet hjælper, kan det undertiden være det mest fuldkomne, ligesom Kristus på korset, at lade

"uretten" sejre! Selvom uretten aldrig kan sejre i det lange løb. Ved at lade sig besejre frivilligt og tilsyneladende af uretten uden bitterhed og had, har man faktisk allerede "sejret" set i et længere tidsperspektiv. Man har overladt alt i Forsynets hænder i stedet for selv at gå i rette med den angribende part. I den samme "Bjergprædiken", som er citeret ovenfor, skal Jesus også have sagt følgende:

I have hørt, at der er sagt: Øje for Øje, og Tand for Tand. Men jeg siger eder, at I maa ikke sætte eder imod det onde; men dersom nogen giver dig et Slag paa din højre Kind, da vend ham ogsaa den anden til! Og dersom nogen vil gaa i Rette med dig og tage din Kjortel, lad ham da ogsaa faa Kappen! Og dersom nogen tvinger dig til at gaa een Mil, da gaa to med ham! (*Matt 5,38-41*).

At "vende den anden kind til" bør dog ikke tolkes bogstaveligt. Ifølge Martinus betyder det at "vende den menneskelige side til", når man rammes af "uret". Eller med andre ord, at "gengælde ondt med godt"! (Jf. Martinus, *Det evige Verdensbillede II*, symbol nr. 23. *Det fuldkomne menneske i Guds billede*).

I en krigssituation kan det tilsvarende nogle gange være det mindste onde at lade angriberen "vinde" uden selv at yde modstand! På den måde vil man muligvis kunne minimere antallet af dræbte og tilskadekomne, og skåne bygninger, kulturskatte, infrastruktur og andet værdifuldt, som ellers ville blive ødelagt!

Men i betragtning af, at de fleste af indbyggerne i et land stadig synes at være indstillede på at deltage i væbnet forsvar mod angribere fra en anden stat, kan man ikke forvente, at alle pludselig skulle kunne overtale til at give op og lade angriberne tage, hvad de vil. For den, der stadig er domineret af en enpolet krigerisk men-

talitet, ville det endda blive opfattet som en *ydmygelse* og et *forræderi* ikke at forsvare sig selv, sin familie og sit land. Men kosmisk set ville dette paradoksalt nok have betydet den hurtigste vej til fred og oprejsning! Selvom flertallet af mennesker endnu ikke er pacifistisk indstillede, er det gennem den enkeltes personlige stillingtagen som *fredsvæsen*, at vi kommer freden et skridt nærmere og krigens definitive afskaffelse! Lad os afslutte denne artikel med Martinus' egne ord:

Men ligegyldigt hvad man nu end synes: Det jordiske menneske er kommet lige i nærheden af grænsen ind til den mentale sfære, hvor livet ikke mere kan baseres på mordvåben, hævn eller straf. Menneskeheden vil endnu få nogle karmiske rystelser, millioner af mennesker vil endnu blive dræbt eller lemlæstet, men ikke desto mindre er menneskeheden på tærskelen til fredens lyse sfære. Man vil i disse sidste blodbade og drabsudfoldelser, eksplosioner og sammenbrud se, hvorledes ikke blot mordvåbnene er altødelæggende både for en selv og for modparten, men dette at blive sejrherre er en lidelse, en tortur og et besvær, der er endnu værre end det besvær, man med mordvåbnene troede at kunne beskytte sig imod. Det vil her blive til videnskabelig kendsgerning, at fred ikke kan baseres på overlegen magt, men udelukkende på ret, og at magten absolut kun kan blive til velsignelse der, hvor den beskytter retten, hvilket igen vil sige: der, hvor den er et værn imod de endnu i væsenernes psyke eller bevidsthed eksisterende rester fra deres fortidige dyriske mentalitet. (Martinus, *Menneskeheden og verdensbilledet*, kap. 14).

Ingemar Fridell, Nyhamnsläge,
19. marts 2025
Oversat fra svensk af Jes Arbov

Hovedværket i *Det Tredie Testamente* hedder *Livets Bog*. Denne titel rummer en vigtig nøgle til at forstå hovedværket og de andre bøger

Livets direkte tale

Af Jes Arbov

Martinus valgte som bekendt at kalde sit samlede værk *Det Tredie Testamente*. Det skyldes, at denne titel meget præcist henviser til værkets epokegørende kulturhistoriske betydning. Det er i den forbindelse samtidig værd at bemærke, at titlen på hovedværket er “Livets Bog”, og at Martinus bestemte, at denne titel skal forblive uoversat på alle sprog. Der kan derfor være god grund til at se nærmere på, hvorfor Martinus valgte netop denne titel. For når man undersøger det nærmere, viser det sig nemlig, at selve titlen “Livets Bog” rummer en vigtig nøgle til at forstå ikke blot hovedværket, men samtlige Martinus’ bøger.

Om titlen “Livets Bog”

Titlen, “Livets Bog”, rummer to lag af betydning. Det første lag er det

helt åbenlyse: at *Livets Bog* er en åndsvidenskabeligt udarbejdet redegørelse for *livets struktur* med dets bærende principper. Ved at læse bogen kan læseren komme til klarhed over, hvad livet er, hvordan det er organiseret, og hvad det går ud på.

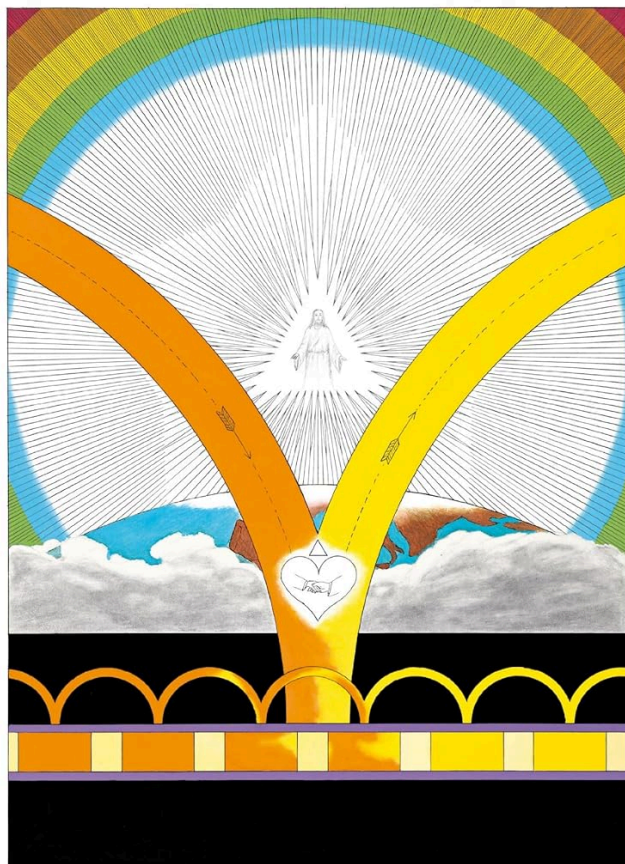
Det andet lag af betydning ligger i selve *fremstillingsformen*, der hviler på, hvad Martinus kalder “kosmiske analyser”. Det bemærkelsesværdige ved disse analyser er, at de tager udgangspunkt i helt almindelige oplevelser og erfaringer, som alle mennesker deler. Det, Martinus så gør i bøgerne, er, at han analyserer disse erfaringer i et *kosmisk* perspektiv. Og idet han gør dét, viser det sig, at der i de helt almindelige hverdagserfaringer, som vi alle kender, er indlejret information om, hvad livet er, og hvad det går ud på. Derved signale-

rer titlen “Livets Bog” samtidig, at det er *livet selv*, der – idet det opleves og bliver forstået – åbenbarer sin egen inderste identitet og struktur.

Det er i den forbindelse også vigtigt at gøre opmærksom på, at det dermed ikke er sagt, at *Livets Bog* er for “alle og enhver”. For at forstå livet må man nemlig være åben over for det – uden på forhånd at være bundet af fasttømrede fordomme. Det vil på den anden side sige, at hvis man *ikke* er åben over for livet og for at forstå det i sin egen ret, vil man heller ikke kunne forstå og acceptere analyserne i *Livets Bog*.

At forstå livet fordomsfrit, som det *er*, er ene og alene et spørgsmål om intellektuel og human udvikling. Det betyder, at det er læserens udviklingstrin, der afgør, om vedkommende kan læse og forstå *Livets Bog*.

MARTINUS
DAS DRITTE TESTAMENT
Livets Bog

Band 1

Forsideomslaget af Livets Bog bind 1 i tysk oversættelse
og efter Martinus' ønske med den originale daneks titel

Da alle mennesker imidlertid hele tiden udvikler sig – og bliver stadig mere humane og intelligente – vil ethvert menneske før eller siden, om ikke i dette så i et kommende liv, være i stand til at læse *Det Tredie Testamente* og herunder *Livets Bog I-VII*.

Livets oplevelse

Det er et fælles vilkår for alle levende væsener, at de oplever livet. Og det er netop dette faktum, *Livets Bog* tager udgangspunkt i. Det allerførste stykke i bind I lyder:

1. Ethvert levende Væsen, der kommer til Verden, ligegyldigt hvad enten det hører ind under det Væsenssamfund, vi kalder "Den jordiske Menneskehed", eller det hører ind under de Former for Liv, der ytrer sig gennem det, vi er vant til at opfatte som "Dyr", "Planter" og "Mineralier", er alle uden Undtagelse Genstand for *Livets Oplevelse*. (Martinus, *Livets Bog I*, stk. 1).

Dette er den grundlæggende præmis, læseren må acceptere: At man som

alle andre levende væsener selv er et *levende væsen*, der *oplever* livet. Eller som Martinus formulerer det: Man er "Genstand for *Livets Oplevelse*".

Heri ligger den pointe, at intet levende væsen kan beslutte sig for *ikke* at opleve livet, for det ligger uden for viljens kontrol. At opleve livet er et vilkår, som ethvert levende væsen – herunder læseren – er underlagt.

Allerede i det følgende stykke i *Livets Bog* kommer Martinus ind på, hvordan livets oplevelse kommer i stand. Han skriver:

2. Da Livets Oplevelse kun kan eksistere i Form af en Vekselvirkning mellem to Former for Energi, nemlig den fra Universet i Form af vore Omgivelser, og den fra vort eget Indre i Form af vor Manifestation udstraalende Energi, og denne Vekselvirkning i Form af Livets Oplevelse netop er identisk med Skabelsen af vor Tilværelse, vil det være klart indlysende, at vi hver især udgør en ikke ringe Faktor i denne *Skabelsen af vor Skæbne*, i Særdeleshed fordi vi indenfor et vist Omraade netop er i Besiddelse af en saakaldt "*Fri Villie*". (Martinus, *Livets Bog I*, stk. 2).

"Livets oplevelse" er således et resultat af vekselvirkningen mellem den energi, vi modtager fra omgivelserne, og den energi, vi selv manifesterer og udstråler. Det er simpelt hen den vekselvirkning, der skaber vores tilværelse.

Det betyder igen, at vi – ved at ændre på de energier, vi udsender – også kan ændre vores tilværelse. Der er dog visse begrænsninger. Vi kan ikke ændre energierne til hvad som helst, vi måtte ønske. For det er, som Martinus skriver, kun inden for et vist område, at vi med vores frie vilje selv har indflydelse på energiernes vekselvirkning.

Symbol nr. 11 giver en dybere forståelse af i hvilken grad, den frie vilje er begrænset.

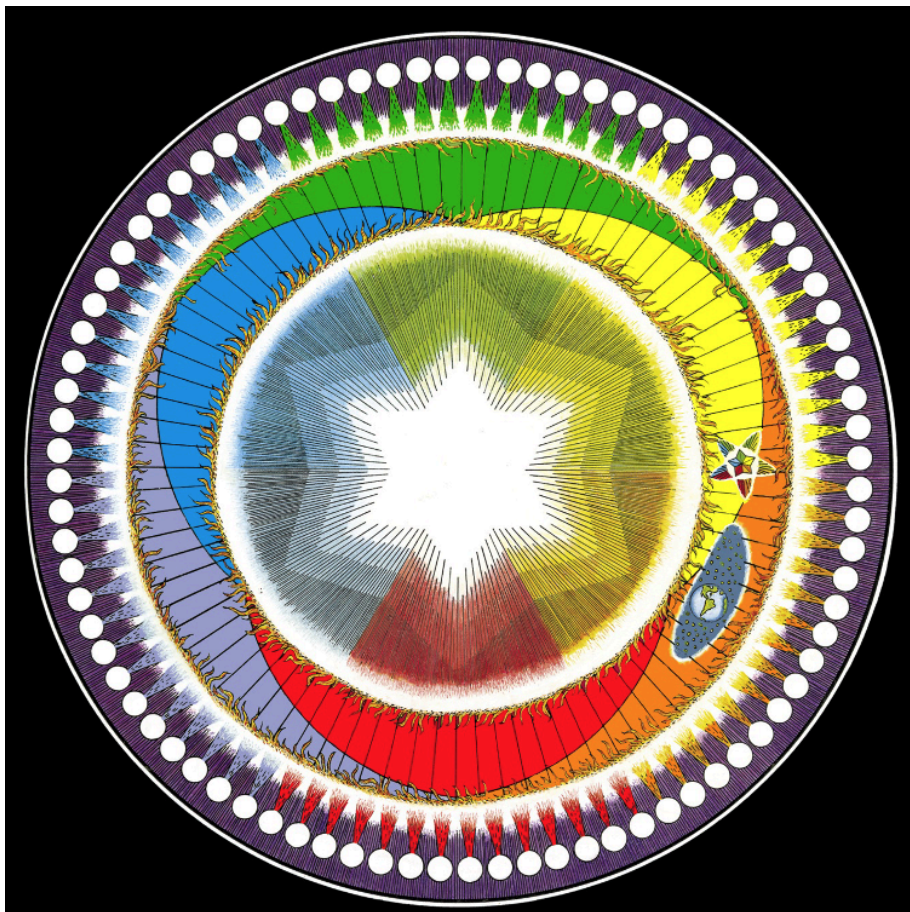
Symbolet viser, hvordan det levende væsen inden for et spiralkredsløb bevæger sig gennem de seks tilværelsesplaner: mineralriget (indigo), planteriget (rød), dyreriget (orange), det rigtige menneskerige (gul), visdomsriget (grøn) og den guddommelige verden (blå), hvorefter væsenet via saligheds- eller mineralriget bevæger ind i en ny spiral på et højereliggende plan.

Denne bevægelse – eller udvikling – gennem spiralkredsløbet reguleres via overbevidsthedens urbegær og princippet om sult og mættelse.

Vi ser, at jordklodens menneskehed overvejende befinder sig i den sidste del af dyreriget (orange felt), og at den bevæger sig frem mod det rigtige menneskerige (stjernefigur). Hvert trin i udviklingen er nødvendigt. Intet trin kan springes over, og ingen magt kan ændre på det. Udviklingen er reguleret af kosmiske love, som den fri vilje ingen indflydelse har på, og selv hvis man for eksempel i morgen gerne ville vågne op som et fuldkomment menneske – og dermed befinde sig på stjernefigurens position, der symboliserer den kosmiske bevidsthed – kan man ikke på den måde springe frem i sin udvikling. Det er lige så umuligt, som at et agern, blot ved at ligge i jorden natten over, skulle kunne forvandles til et fuldvoksnet egetræ.

Inden for vores eget, personlige 'ansvarsområde' har vi imidlertid en vis indflydelse. Her kan vi gøre brug af vores frie vilje – enten til at modarbejde udviklingen – eller til at understøtte udviklingen ved at forstå den intellektuelt og bevidst arbejde med på den.

Uden viden om de kosmiske love er vi henvist til at leve på 'overtro'
Uden kendskab til de kosmiske love er vores handlemuligheder begrænsede. Vi er da henvist til at leve ud fra det livssyn, der har været en del af vores opvækst og uddan-

Symbol nr. 11. Det evige verdensbillede, det levende væsen II, den evige Guddom og de evige gudesønner.

nellesforløb, og som vi i høj grad har overtaget fra andre. Det er dette livssyn, der er indbygget som en mere eller mindre fast forankret del af hele samfundets struktur og måde at fungere på. Ved at leve efter det tilpasser vi os samfundets normer og måde at fungere på, men dermed handler vi samtidig på afgørende punkter *imod* de kosmiske love.

Nogle af de grundlæggende antagelser, der har afgørende indflydelse på, hvordan folk tænker og indretter deres liv i dag:

- Vi lever kun én gang.
- Meningen med livet er at få mest ud af det her & nu!
- Det gør man ved først og fremmest at varetage sine egne interesser.
- Det er ikke primært arbejde, men økonomisk spekulation, der skaber rigdom.

- Alle mennesker er i udgangspunktet lige og har de samme muligheder.
- Fattigdom opstår, fordi nogle er dårlige til at udnytte de muligheder, de har. Det er deres eget valg.
- Universet og naturen reguleres af 'døde' kræfter.
- Mennesker, dyr og planter er levende. Alt andet er 'død materie'. Det gælder universet, solsystemet, Jorden, og det gælder kroppens organer og dens celler, molekyler og atomer.
- Livet er i sin dybeste analyse styret af tilfældigheder.
- Ulykker, sygdomme, krig og naturkatastrofer rammer tilfældigt.
- Der er ingen overordnet plan.
- Det er tilfældigt, at vi er her, og når vi dør, er det slut.

Det er ikke svært at forstå, at en tilværelsestolkning, der er domineret af antagelser af den type, giver gode be-

tingelser for en mentalitet, hvor man først og fremmest tænker på sig selv og træffer kortsigtede beslutninger. Så længe man lever ud fra forestillingen om, at man kun lever livet den ene gang, er det forståeligt og logisk, at man tænker på sig selv først.

Åndsvidenskaben viser imidlertid, at dette livssyn er baseret på 'overtro'. Det er et *uvidenskabeligt* eller *illusorisk* syn på tilværelsen.

De, der ikke allerede har erfaret det, vil gøre det før eller siden. "Livets direkte tale" vil fortælle dem det. For så længe man har en forkert opfattelse af livet, er man i disharmoni med livet, og den disharmoni vil livet spejle tilbage på måder, der før eller siden opleves som ubehagelige.

Har man et livssyn, der betyder, at man på den ene eller den anden måde modarbejder andre levende væseners ret til livet, vil livet svare tilbage, så ens egen naturlige livsudfoldelse bliver hæmmet. Det kan være i form af økonomiske vanskeligheder, eller at man blive modarbejdet af andre mennesker. Det kan også være som sygdom, naturkatastrofer eller krig. Den form for modgang, man oplever, afhænger helt af, på hvilken måde man har behov for at få sin livsopfattelse korrigeret.

Lidelserne udvikler humaniteten og modgangen betyder, at man begynder at spekulere over, hvad man selv kan gøre. Man udvikler sin intelligens og bliver interesseret i at finde ud af, hvordan livet reelt fungerer, og hvordan man bygger en lykkelig skæbne op.

Det Tredie Testaments målgruppe

Alle mennesker vil på et tidspunkt nå dertil, at de får behov for at lære livet at kende. Ikke som de *tror*, det er, men som det *virkeligt* er. De får brug for at sætte sig ind i livet og forstå det som en *intellektuelt begribelig realitet*. Det er for de mennesker *Det Tredie Testamente* er skrevet.

Om det skriver Martinus i *Bisættelse*:

Min samlede mission, mine skrifter, foredrag og billeder er ikke beregnet på at skulle være en forlystelse. De er en undervisning, en lektie, et studium, der virkeligt skal læres, et supplement til livets egen tale, en vejledning for dem, for hvem erkendelsen af den virkelige sandhed begynder at blive ligeså nødvendig som den daglige mad og drikke. For disse væsener er mit arbejde beregnet. Og for dem er det ikke unyttigt eller kedeligt, hvilket de mange takkebreve, jeg stadig modtager, i stor udstrækning understreger. (*Bisættelse*, kap. 144).

Man kan sige, at *Det Tredie Testamente* først og fremmest er skrevet til de mennesker, der ikke kan klare sig uden. Det vil sige til mennesker, for hvem værket er *livsvigtigt*.

Nogle grundelementer i det kosmiske verdensbillede

Menneskers søgen efter viden om livets *virkelige struktur* vil ganske naturligt på et tidspunkt føre til studiet af *Det Tredie Testamente*. Når man begynder at studere *Det Tredie Testamente* nærmere, opdager man hurtigt, at mange af de antagelser, der har været en fast del af vores kultur, viser sig at være *illusoriske*. I stedet begynder et ganske andet, langt mere *virkeligt* og *vedkommende* verdensbillede at tone frem:

- Det nuværende liv er et af mange liv.
- Vejen til en lykkelig tilværelse går gennem at hjælpe andre levende væsener.
- Det enkelte menneskes arbejde er den egentlige kilde til værdi.
- Menneskene på jordkloden befinder sig på vidt forskellige udviklingstrin.

- Ulykker, sygdom og lidelser skyldes vores egne handlinger i denne eller tidligere inkarnationer.
- Verdensaltet er identisk med et levende altomfattende væsen – det, vi almindeligvis betegner som Gud eller Guddommen.
- Verdensaltet er organiseret som liv inden i liv. *Alt er liv* eller en manifestation af liv.
- De levende væsener udvikler sig i overensstemmelse med kosmiske love.
- Disse kosmiske love er intellektuelt begribelige og kan studeres.
- Enhver manifestation i verdensaltet er underlagt loven om årsag og virkning: Denne lov er universel og urokkelig.
- Tilfældighed findes ikke.
- Alle levende væsener er *evige* væsener.

Alt dette – og meget mere – er detaljeret beskrevet i *Livets Bog*. Ved at studere værket, kan man overbevise sig om, at det er sådan tilværelsen faktisk fungerer, og begynde at indrette sit liv efter denne indsigt.

Menneskers søgen efter viden om livets virkelige struktur vil på et tidspunkt ganske naturligt føre til studiet af *Det Tredie Testamente*

“Livets direkte tale” fortæller om det kosmiske verdensbillede

Når man skal vurdere sandhedsværdien af *Livets Bog*, er det vigtigt at være opmærksom på, at analyserne ubetinget hviler på en autoritet uden for værket selv. Det er den autoritet, Martinus benævner “livets oplevelse” eller “livets direkte tale”. Det er gennem “livets direkte tale”, at verdensaltet – med sit eget sprog – fortæller, hvad livet er.

Som allerede nævnt er dette sprog tilgængeligt for enhver, der har evnen til at lytte og sætte sig ind i, hvad det fortæller.

Martinus giver mange eksempler på, hvordan naturen taler til os. Lad mig blot pege på to af disse.

Eksempel 1 – Naturens kredsløb

Ved at betragte naturen kan man se, at alt er organiseret i kredsløb, der er indlejret i hinanden. Et kredsløb afsluttes aldrig endeligt, men markerer begyndelsen på et nyt. Vi kender det fra døgnets kredsløb, som er indlejret i årets kredsløb, der igen indgår i menneskelivets større kredsløb. Vi kender alle til den del at dette kredsløb, der strækker sig fra ungdomsfangelse gennem barndom, ungdom, manddom og alderdom til den fysiske død.

Naturen fortæller os, at de kredsløb, vi kan overskue fra begyndelse til afslutning, ikke ophører, men fortsætter i nye kredsløb. Dag følger dag, og år følger år. Det er derfor natur- og logikstridigt at antage, at det kredsløb, der afsluttes med et menneskes fysiske død, ikke samtidig skulle markere begyndelsen på et nyt kredsløb. Det eneste logiske er at se døden som overgangen til et nyt kredsløb – og dermed en ny inkarnation.

Eksempel 2 – Udvikling mod fuldkommenhed

I naturen udvikler sig til, i sit færdigudviklede stadium, at blive til velsignelse for levende væsener. Et storslå-

Martinus ønsker ikke at blive en ny autoritet, man skal tro på. Han ønsker derimod at understøtte en udviklings- og erkendelsesproces, hvor den enkelte bliver autoritet i sit eget liv og dermed uafhængig af ydre autoriteter

et eksempel er jordklodens udvikling: Fra en glødende gassky til en klode med voldsom vulkansk aktivitet, der siden blev til en udslukket gold og grå verden og videre derfra til den vidunderligt farverige planet, vi kender i dag. En klode, der befinder sig i den helt perfekte afstand fra solen til at skabe ideelle betingelser for det liv, vi ser udfolde sig overalt.

Man kan også se det i menneskekroppens udvikling. Hvordan den har udviklet sig fra mere primitive dyreformer. Og man kan se det i menneskehedens bevidsthedsmæssige udvikling. Den religiøse indstilling har bevæget sig fra barbariske skikke med menneskeofringer til de humane trosreligioner og tilbedelsen af én, sand Gud. I dag føres udviklingen videre via den materialistisk orienterede videnskab, som ifølge Martinus vil blive afløst af åndsvidenskaben. Med åndsvidenskaben gives den brede offentlighed for første gang i jordklodens historie en forklaring på menneskehedens udvikling ud fra et *kosmisk* – og dermed fuldt ud *intellektuelt begribeligt* – perspektiv.

Det er ved at tage disse iagttagelser og erfaringer alvorligt og inddrage dem i sin hverdag på en logisk og konsekvent måde, at man lever sig ind i, hvordan tilværelsen er bygget op, og hvordan livet fungerer.

Det er et gennemgående tema i Martinus’ forfatterskab, at man ikke skal “tro” på hans analyser, men selv efterprøve, hvordan de stemmer med ens egen erfaring. I foredragsrækken *Det evige verdensbillede* udtrykker Martinus det således:

Når jeg holder foredrag om disse ting, ønsker jeg ikke, at man tror på det, blot fordi jeg siger det. Jeg vil gøre alt for at vise, at det er naturen, der siger det. Menneskene skal føres frem til, at de selv kan se det i naturen, at de selv kan se, at sådan er lovene. Det er derfor, jeg bruger så mange forklaringer

og så mange billeder. Menneskene kan føres frem til at opleve sandheden ved egen iagttagelse, egen selvoplevelse. Derved bliver de fuldstændigt uafhængige af mig. Jeg ønsker ikke at binde menneskene til mig. De skal ikke mere bindes til andre væsener. (Martinus, *Grand kursus*, stk. 197).

Martinus ønsker ikke at blive en ny autoritet, man skal tro på. Han ønsker derimod at understøtte en udviklings- og erkendelsesproces, hvor den studerende – eller, som han selv udtrykker det, “åndsforskeren” – bliver autoritet i sit eget liv og dermed uafhængig af ydre autoriteter.

For at kunne “læse livet” rigtigt må man dog først teoretisk sætte sig ind i livets analyser, og dernæst omsætte dem i praksis. Man må undersøge, hvordan de fungerer i hverdagen. På den måde bliver studiet af *Det Tredie Testamente* både forpligtende og engagerende – og ikke blot en underholdende fritidsbeskæftigelse.

Om dette siger Martinus videre:

Det, vi skal lære, og det, der er formålet med det, De har fået at vide, er jo det, at De derigennem skulle komme til at forstå Deres skæbne, forstå hvad De skal gøre for at blive fri for den og den gene, for at blive fri for sygdomme, for at blive fri for andre menneskers ondskab, for at blive fri for Deres egne uheldige tendenser osv. Det er jo det, der er formålet. Det er ikke formålet bare at give Dem en hel masse viden om universet osv., det betyder ingen verdens ting, det er jo nærmest til skade. Det er nærmest bare en byrde, hvis man ikke benytter det. Men det skal blive til liv og kraft, energi, glæde og styrke, således at sorger og bekymringer ikke mere skal beherske Dem, så De bliver Deres eget lys, så De får det hele til at være en strålende lykkelig tilstand både

for Dem selv og andre. Det er det. Det er den gave, De har fået af Guddommen. Nu skal De til at lære at benytte den, lære at opleve denne gave. (Martinus, *Grand kursus*, stk. 197).

Det er eminent smukt udtrykt. Vi har alle fået en strålende lykkelig tilværelse som gave fra Guddommen – og vi åbner denne gave ved at bringe vores tænke- og handlemåde i overensstemmelse med livets love.

Det levende væsen korresponderer – bevidst eller ubevidst – uophørligt med Guddommen

Når vi begynder at forstå livet, begynder vi også at forstå Gud. For som allerede Paulus formulerede det, er det i Gud, vi lever, ånder og er. (Jf. *ApG* 17,28).

Vi opdager da, at verdensaltet – set fra det enkelte levende væsens perspektiv – består af to væsener: *Det levende væsen selv* og *Guddommen*.

Det levende væsens tilværelse udgør en uophørlig korrespondance med Guddommen. De indtryk, som væsenet modtager fra omgivelserne, er identiske med Guddommens personligt tilpassede henvendelse – eller *direkte tale* – til væsenet. Og tilsvarende er det levende væsens reaktion på disse indtryk, i form af dets *ageren* over for omgivelserne, identisk med væsenets henvendelse til Guddommen.

Korrespondancen er altid fuldkommen fra Guddommens side. Det er den imidlertid ikke fra jordmenneskenes side. Det enkelte menneskes korrespondance med Guddommen er endnu temmelig uudviklet, og mange forstår slet ikke, at livets oplevelse reelt er identisk med denne vedvarende korrespondance med Gud. Derfor misforstår vi ofte livet og handler i blinde – med det resultat, at vi skaber lidelse for os selv og andre.

Overtro der i særlig grad virker forstyrrende på kommunikationen med Guddommen

Når vi først forstår, at vi står i en stadig korrespondance med Guddommen, bliver vi interesseret i at forbedre samtalen.

Det viser sig dog hurtigt, at det ikke er så let, som vi måske umiddelbar troede. Vi har alle forudfattede meninger, som vi ikke uden videre kan sætte os ud over. De besværliggør kommunikationen og kan endda være *blokerende* for vores evne til at føre en meningsfuld samtale.

En af mest indgroede fordomme er tilbøjeligheden til at se os selv som *uskyldige ofre*. Vi har ofte svært ved at acceptere, at vi selv – og ingen andre – er den dybeste årsag til den modgang og de lidelser, vi møder. I stedet skyder vi skylden på andre.

Om det siger Martinus:

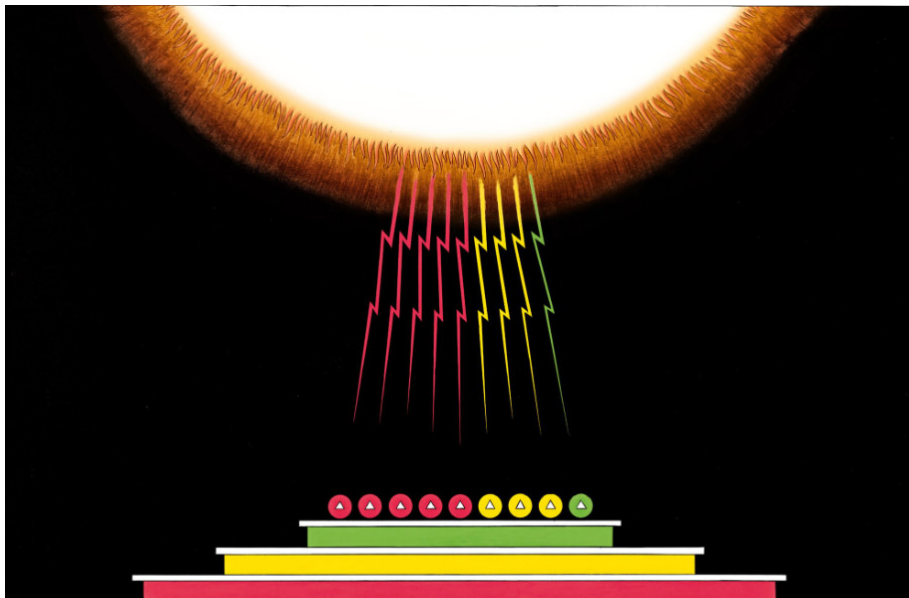
Når menneskene oplever alle disse katastrofer, tror de, at det er de andres skyld, men på dette store område skal menneskeheden have drejet sin mentalitet. Menneskene må bort fra den kolossale overtro, at de andre er skyld i deres skæbne. Denne overtro laver al den forrådnelse i mentaliteten, i menneskeligt samvær, familieskaber og ægteskaber, ja, der er ikke den ting, hvor det ikke forekommer. Denne overtro er bag ved verdenskrigene. Denne indstilling, at det er de andre, der er skyld i ens skæbne, skaber en sådan forrådnelse. [...] Der må ske en mentalitetsændring, således at man kommer til at se, at det ikke er syndere, at det ikke er forbrydere, der er skyld i min lidelse. Det er jo mig selv, jeg er en dårlig arkitekt eller ingeniør til at bygge væremåde, der er jeg kun en lærling, en dårlig lærling. (Martinus, *Grand kursus*, stk. 252).

Denne misforståelse – at man ser andre mennesker som årsagen til sine egne ubehageligheder – hænger nøje sammen med en anden fejlagtig antagelse. Nemlig den, at alle mennesker bliver født på det samme udviklingstrin. Ud fra denne overtro bebrejder man andre deres handlemåde ud fra en forestilling om, at de kunne have handlet anderledes.

Martinus har et symbol nr 87, der viser situationen, sådan som vi typisk opfatter den. På symbolet repræsenterer de farvede cirkelfigurer forskellige mennesker: Instinktvæsener (rød farve), følelsesbetonede væsener (gul farve) og intelligensbetonede væsener (grøn farve). Menneskene befinder sig på vidt forskellige udviklingstrin, men den almindelige opfattelse er, at de moralsk og sjæleligt står på samme niveau – og derfor i udgangspunktet har de samme forudsætninger.

Der er et andet symbol nr. 88, der viser situationen, som den reelt er. Martinus forklarer symbolet på denne måde:

Nogle mennesker er intellektuelle, rent materialistisk intelligente (grøn farve), andre er mere følelsesbetonede (gul farve), og nogle er endnu i særlig grad instinktvæsener, navnlig primitive naturmennesker osv. (rød farve). Alle disse mennesker, navnlig de følelsesbetonede og de intelligensbetonede, lever imellem hinanden, det er de moderne kultur-mennesker. De tror alle sammen, at der kun er ét trin, og at de står på samme trin, men i virkeligheden står de på forskellige trin. Når nu mennesket tror, at de andre står på det samme trin som det selv, kan det få onde tanker om de andre væsener, fordi de handler på den måde, som hører deres eget trin til, men sådan må de selvfølgelig handle. (Martinus, *Grand kursus*, stk. 252).

Symbol nr. 87. Den menneskelige overtro om næsten.
Solens kosmiske stråler, makrokosmisk livskraft.

Det er et grundlæggende vilkår, vi må lære at forstå og acceptere, at mennesker står på forskellige udviklingstrin, og at ethvert menneske må være, som det er. Det kan vi ikke lave om på. Vi kan ikke med magt tvinge et væsen på et lavere trin til at handle ud fra et højere trins normer.

Så længe vi ikke forstår det, vil der være krig og ufred. For der opstår ufred og krig, når man ikke accepterer, at andre nødvendigvis må være, hvor de er i udviklingen. Ufreden blokerer for, at verdensaltets grundtone – som er kærlighed – kan manifestere sig. Så længe man forfølger dem, der er anderledes end én selv, er man i disharmoni med denne grundtone, og der vil være krig, ulykke og lidelse.

Martinus beskriver, hvordan denne fejlagtige forståelse af næsten har indflydelse på samfundets retsfølelse. Hele vores retsvæsen bygger på den misforståelse, at staten gør ret i at straffe mennesker, blot fordi de handler ud fra deres udviklingstrin:

Den der “straffer” et Væsen, enten det nu er med uvenlige Ord, eller det er med Paaførelsen af rent legemlige Lidelser, gør sig jo netop skyldig i Udløsningen af nøjagtigt

det samme Princip som det, han og Staten “dømmer” og “straffer” “Forbryderne” for. Hvis hans “ynge Brødre” paa Udviklingsstigen er “Forbrydere”, fordi de handler ud fra deres eget “Retfærdighedsbegreb”, saa er baade Staten og de lovyldige Borgere ogsaa “Forbrydere”. De handler jo ogsaa ud fra deres “Retfærdighedsbegreb”. [...] Enhver Form for Bedømmelse af andre Væsener som “Forbrydere” er altsaa en absolut Dom over den Bedømmendes eget Væsen. [...] Det stempler det [andet væsen] for noget, det ikke er. Og det dømmende Væsen afslører med sin Dom sig selv som skyldig i den samme Lovovertrædelse som den, i Kraft af hvilken det stempler andre Væsener som “Forbrydere”. I Sandhed, kun “den, der er ren, kan kaste den første Sten”. (*Livets Bog IV*, stk. 1247).

Fejlbedømmelsen opstår, så længe man ser på lovovertrædelsen som et isoleret *øjebliksfænomen*. Når man kun reagerer på øjeblikshændelsen, uden at se den i et *evighedsperspektiv*, misforstår man situationen. Man indser ikke, at det for den såkaldte “forbryder” er lige så nødvendigt at hand-

Symbol nr. 88. Den rigtige forestilling om næsten.
Menneskenes forskellige karaktertrin.

le ufuldkomment nu, som det senere vil være nødvendigt for den samme person at handle fuldkomment.

Den udbredte misfornøjelse med andres handlemåde berører ikke kun de mennesker, det går ud over. Den undergraver også livsglæden og helbredet hos den, der forarges over andres handlemåde:

Videnskaben er i stand til at frembringe så ganske vidunderlige ting, at verden kunne blive til en guddommelig verden. Men det, der hindrer mennesket, er dette princip med had. Man vil fjerne had med vrede, man vil hævne sig med vrede. Man går med bitterhed og vrede i sindet og aner ikke, at det er en fordærvelse, at det er mental forrådnelse. Man forstår derfor heller ikke, at det ødelægger kroppen til sidst. Det skaber modtagelighed for sygdomme osv. Men det kommer menneskene så til at lære. (Martinus, *Grand kursus*, stk. 264).

Når der opstår konflikt, gælder det om at bedømme situationen *realistisk*. Man må forstå, hvordan de andre er, og indse, at de ikke kan være anderledes. Det er ud fra en sådan

nøgtern erkendelse, man må handle – og tage sine forholdsregler.

En løve er farlig for mennesker, og menneskenes dyriske anlæg er langt farligere. Det er derfor både rimeligt og nødvendigt at beskytte sig imod dem. Men beskyttelsen må ikke indeholde had, hidsighed eller vold. Den må bygge på forståelsen af, at de mennesker, man beskytter sig imod, ikke kan være anderledes.

Når vi er inkarneret her på Jorden, er det, fordi vi har behov for at udvikle de humane evner. For at gøre det må vi overvinde det dyriske i bevidstheden. Det er den eneste måde, vi kan blive lykkelige på. For som Martinus siger:

[Mennesket] har jo denne meget fine, sarte del i bevidstheden, der er det menneskelige. Det kan ikke være lykkeligt i det dyriske. Det kan ikke tåle at være vred. Menneskene er så langt fremme, at der er ingen, der er lykkelige i det dyriske. Når det dyriske rigtigt tager fat i dem, og de har mange af den slags udfoldelser, er de også deprimerede og ulykkelige og har samvittighedsnag, komplekser, mindreværds komplekser osv. (Martinus, *Grand kursus*, stk. 284).

Martinus forklarer videre, hvad han forstår ved den menneskelige side:

Den menneskelige side er det at have glæde ved kunst og litteratur, glæde ved naturen, glæde ved alle de mange ting, som dyret ikke har forstand på. Der er måske også glæde ved et lykkeligt ægteskab. Der er en masse glæder, som den menneskelige bevidsthed er indstillet på. At være i dejlige huse, at have en dejlig livsgerning, er også glæde. Men den glæde kan ikke eksistere side om side med had og bitterhed og vrede mod arbejdskammerater, vrede mod de overordnede eller vrede mod underordnede osv. Det nager og piner, og det ødelægger, og det er altså det, som i menneskets bevidsthed bliver til forrådnelse, og som man så kan tage sig i agt for. (Martinus, *Grand kursus*, stk. 284).

Det gælder om at se alt det, man ikke kan lide, i evighedens perspektiv. Da forsvinder forargelsen og aversionen:

Hvis vi har en fjende, eller noget, vi ikke kan lide, så er den fulde sandhed den, at det er et udtryk for den guddommelige skabemagt. Menneskene er ikke på det guddommelige trin deroppe, men de står på et stadium, hvor de stadig vokser. Jamen når man kan se det fuldstændig med sjælens øjne, med kosmisk indlevelse, kan man da ikke blive vred på disse mennesker, man kan kun lovprise Guddommen. (Martinus, *Grand kursus*, stk. 286).

Bønnens magiske kraft

En ting er rent intellektuelt at forstå, at vi er forskellige, og at det er *ulogisk* at bebrejde andre mennesker, at de handler, som de gør. Noget andet er også at *opleve*, at det virkelig forholder sig sådan – og at *handle* ud fra

det. Teorien kan inspirere til at ændre handlemåden, men for at lykkes med det i dagligdagen har vi brug for hjælp, og den hjælp får vi gennem bønner.

Martinus forklarer det således:

Når jeg [...] fortæller så meget om bønner, er det, fordi den er så kolossal nødvendig. Menneskene har i vuggegave fået en så guddommelig kraft, at den kan bringe dem over alt. Den kan bringe dem over de sværeste depressioner, når de bare én gang har mærket denne vidunderlige kraft, mærket denne forbindelse og mærket, at deres jeg er ét med alle andre jeger. Da føler de den samme kærlighed til dem, som de ikke før kunne lide. De føler kærlighed til alt det, der før nagede og pinte dem. (Martinus, *Grand kursus*, stk. 399).

Teorien kan ikke stå alene. For at få betydning, må den praktiseres – og her er bønner uundværlig.

I *Det Tredie Testamente* har Martinus klarlagt bønnens kosmiske struktur og vist, hvordan vi gennem bønner får den hjælp og støtte, uden hvilken vi ikke ville være i stand til at omdanne os selv til de næstekærlige mennesker, vi inderst inde ønsker at være.

Vi skal naturligvis stadig gøre, hvad vi kan, for at skabe en lys og lykkelig tilværelse. Men dér, hvor vi kommer til kort og ikke magter det alene, kan vi få hjælp. Vi kan få hjælp og styrke til at tage lidelserne og besværlighederne med kærlighed.

***Det Tredie Testamente* hjælper den enkelte med at komme i et suverænt forhold til Guddommen**

Vi er endnu kosmiske analfabeter. For at kunne orientere os må vi have et kort over verdensaltets struktur – og kende vores egen position på kortet. For når vi først kender den, ved vi også, hvilken vej vi skal gå:

Om det siger Martinus:

Nu er menneskene så voksne i kredsløbet, at de skal til at gå på egne ben, at de skal til at være i deres eget suveræne forhold til Guddommen. Men det kunne de altså ikke komme til uden at have verdensbilledets struktur. De må have livsoplevelsens struktur, de må tænke i baner, der ligger uden for tid og rum. De må lære at kende de virkelige, evige grundpiller, på hvilke livet er baseret. (Martinus, *Grand kursus*, stk. 197).

Situationen er nu den, at vi skal lære at kommunikere dagsbevidst med Guddommen – uden at have andre mennesker som autoriteter eller formidlende mellemled. Men for at kunne det må vi forstå det guddommelige verdensalt intellektuelt. Vi må lære at tænke i helt andre baner end dem, den materialistiske videnskab lader sig begrænse af.

Helt grundlæggende må vi forstå, at det egentligt levende i os er uden for tid og rum. Bag alle materieforkomster – herunder vores egen krop – findes et evigt, immaterielt jeg. Det er dette jeg, der styrer og regulerer enhver skabelse.

Jeget og dets talentkerner, der fungerer på basis af evige skabeprincipper, eksisterer uden for tid og rum. Det er dette, vi nu skal at lære at indse og tænke ud fra. I takt med at vi gør det, begynder vi at forstå, at livet forbliver et ubegribeligt mysterium, så længe vi alene anskuer det ud fra et tids- og rumligt perspektiv.

Hele formålet med *Det Tredie Testamente* er, at vi – gennem kendskabet til de bærende kosmiske principper – gradvist kommer på bølgelængde med Guddommens bevidsthed.

I samme grad, som vi gør det, vil vi gennem livets daglige oplevelser blive mere bevidste og tydelige i vores daglige kommunikation med Guddommen. På den måde træner vi os op til ved *selvoplevelse* at erfare

den sandhed om livet og verdensaltet, som *Det Tredie Testamente* formidler – og vi ser, hvordan denne sandhed kommer til udtryk på uendeligt mange måder i alt, hvad vi oplever.

Martinus siger det fint:

Se, alt dette kan man ikke tro blot ved at høre det sagt. Det ville ikke betyde det ringeste, at jeg bare sagde alt dette til menneskene. Det er et facit, jeg søger at påvise. Jeg søger at vise, hvordan naturen fortæller det. Alt det, vi kommer til her, er jo uden om Bibelen, det er ikke ved hellige mænd og tro på andre, det er ved selvsyn. I dette kursus kan man lære at træne sig op i at se det ved selvsyn. Foreløbig er det ganske vist kun mine symboler, mine billeder og mine ord, men man skal selv være med til at dreje mentaliteten bort fra mig, fra symbolerne, og selv se ud på selve livet, på det daglige liv, på naturens kræfter, på det, der sker, på andre menneskers psyke osv. Det drejer sig om at iagttage alle vegne, at lære at få den rigtige indstilling og derved få mulighed for at opleve facitterne. (Martinus, *Grand kursus*, stk. 252).

Man kan også sige, at man med *Det Tredie Testamente* som guide og samtalepartner træner sig op til at blive en bevidst og aktiv deltager i den udviklingsproces, der forvandler bevidstheden – så vi gradvist bliver i stand til at opleve verden, som den er, uden "farvede briller". Og i den proces vil vi få Guddommen som vores nye bedste ven.

Det skriver Martinus smukt om i *Livets Bog IV*, hvor han viser, hvordan livet selv – i kraft af det, vi oplever – fører os frem til enhedsbevidsthed med Gud:

Men da de oplevede Hændelser bliver til en Række Indtryk, der sluttelig viser sig at være i en ganske logisk Rækkefølge og dermed

Det Tredie Testamentes mission er at hjælpe det enkelte menneske med at få den rigtige indstilling, så det ved selvsyn kan iagttage livets evige facitter
[Foto: Hans Skaarup]

afslørende en Hensigt, saaledes at de fører til et samlet Slutfacit, der er hundrede Procents nyttigt og dermed hundrede Procents kærligt for Individet, bliver det “levende Væsen”s samlede Vekselvirkning med Naturen, Omgivelserne og Medvæsenene en “levende Korrespondance”. Ja, denne er i sin Helhed endog saa stærk og fuldkommen, at ingen Samtale mellem de enkelte levende Væsener eller Individer kan være saa “levende”, hvilket vil sige: højintellektuel og dermed kærlig. I Samtalen mellem Individerne indbyrdes eksisterer der i stor Udstrækning Mangel paa Evne til at udtrykke sig klart og Mangel paa Evne til at forstaa. Uvidenhed, Misforstaaelse, Naivitet og Primitivitet gør sig derfor gældende og skaber imellem Væsenerne Disharmoni, Forfølgelse og Lemlæstelse.

Og han fortsætter:

Denne “Samtale” mellem de “levende Væsener” indbyrdes bliver derfor her i en vis Udstrækning i allerhøjeste Grad ufuldkommen, medens Korrespondancen mellem det “levende Væsen” og Forsynet eller Guddommen i Form af “Livets Oplevelse” er total fuldkommen og dermed absolut “hellig”. Her er ingen Misforstaaelse, Indignation eller Vrede, men kun en altomfattende Forstaaelse og kærlig Planmæssighed. Og takket være denne totale Fuldkommenhed hos den “hellige” Korrespondances ene Part (Guddommen) bliver den anden Part, det almindelige “levende Væsen” (Gudesønnen) ogsaa fuldkommen og Vekselvirkningen mellem Guden og Gudesønnen dermed tilsidst ogsaa oplevet som “hellig” fra sidstnævnte Side. Det er denne “Helliggørelse” af Livsoplevelsen, der lader Gudesønnen opleve sig selv som værende “eet

med Faderen” og dermed udgørende “Vejen, Sandheden og Livet”. (Martinus, *Livets Bog IV*, stk. 1085).

Vi er der ikke endnu, men vi er på vej. Og det er godt at vide.

Note

1. Jf. artiklerne: Jes Arbov, “Bibelens tre testamenter”, i *Festskrift for Det Tredie Testamente i anledning af 100 året for Martinus kosmiske indvielse*, 2021; “Det Tredie Testamente viderefører og fuldender Kristi mission”, *Den ny Verdenskultur*, 2022 nr. 1; “Det Tredie Testamente og Kristi genkomst”, *Den ny Verdenskultur*, 2023 nr. 1 og “Særlige træk der gør Det Tredie Testamente til et enestående værk”, *Den ny Verdenskultur*, 2023 nr. 2.

Artiklen analyserer traditionel kristen teologi for at tydeliggøre forskellen mellem dogmatisk kristendom og åndsvidenskab

På vej mod en intellektualiseret kristendom

Af Ingemar Fridell

Den kristne teologi er især blevet formet af tre grundlæggende overbevisninger:

1. Offertanken
2. Begrebet "synd"
3. Jesu guddommelige natur

1. Offertanken

Offerkulten har været udbredt i alle menneskelige kulturer. Mennesker har håbet på at vinde gunst hos overnaturlige væsener ved at ofre planter, dyr – og i nogle tilfælde endda mennesker. Mennesker søgte gudernes

hjælp til jagt, landbrug, krigsførelse, sundhed og velstand. Familiens førstefødte søn blev ofte anset som den ultimative "offergave". Bibelen fortæller om patriarken Abraham, hvis gudsfrygt blev "sat på prøve", men som af Jahve fik lov til at ofre et får i stedet for sin elskede søn. Dette kan ses som et skridt mod at afskaffe denne grusomme skik (jf. 1. Mos 22).

Da offertanken gennem lange tider har været en dybt forankret del af menneskers forestillingsverden, blev det naturligt at tolke Jesu korsfæstelse som en form for universelt blo-

doffer til Gud – et offer, der skulle befri menneskeheden fra al synd.

2. Begrebet "synd"

Ifølge Martinus eksisterede myten om Adam og Eva i Edens Have i lang tid før den blev nedskrevet i Bibelen. Beretningen er en symbolsk forklaring på den seksuelle polforvandling og bevidsthedsudviklingen. Martinus så beretningen som et bevis på, at der levede kosmisk indviede personer i forhistorisk tid. Gennem denne beretning har naivt troende mennesker kunnet hente inspiration, mens den

Kristus - Pantokrator (Almægtig), Ravenna, Italien. Mosaik fra det 6. århundrede.
De tre samlede finger symboliserer treenigheden. De to udstrakte fingre er et tegn på Jesu to naturer.
[Foto: Wikimedia Commons]

samtidig fungerer som en “hilsen” fra fortidens vise til nutidens åndsforskere og sandhedssøgere (jf. *Livets Bog IV*, stk. 1193, s. 1464).

Bibelforfatterne begyndte at indse, at ingen kunne leve op til idealet om at blive “menneske i Guds billede”, hvilket netop var Guds hensigt med sin skabelse. Historien om “syndefaldet” og spisningen af den forbudte frugt blev en plausibel forklaring på, hvorfor alle mennesker – uden undtagelse – var besmittet med “synd”. Denne “synd” blev anset for at være gået i “arv” og videregivet til alle efterfølgende generationer. Myten om “syndefaldet” indgik både som en del af jødisk religion og traditionel kristendom. Frygten for at blive “straffet af en vred Gud” på grund af “syndefaldet” skabte dybe skyldfølelser langt frem i tiden.

3. Jesu guddommelige natur

Ved det første økumeniske kirke-møde i Nikæa år 325 e.Kr., under ledelse af kejser Konstantin, blev det efter heftige diskussioner mellem 250 biskopper endeligt fastslået, at

Jesus Kristus både var “sand Gud og sandt menneske”. Dette på trods af, at Jesus aldrig selv kaldte sig Gud. Han omtalte sig selv som “menneskesønnen”, hvilket helt enkelt betyder “menneske”. Det er rigtigt, at Jesus, ligesom Martinus, havde kosmisk bevidsthed og oplevede sig som *ét* med Gud. Men det betyder ikke, at en enkelt person kan repræsentere Guddommen i sin helhed.

I *Johannesevangeliet*, kapitel 16, 25-28 (B2020), findes der nogle bemærkelsesværdige linjer (min fremhævelse): ... “Indtil nu har jeg talt i billeder til jer, men der kommer en tid, hvor jeg i stedet åbent vil fortælle jer om min far. Den dag skal I bruge mit navn, når I beder til ham. *I kan tale direkte til ham, og derfor behøver jeg ikke bede til ham på jeres vegne. Han elsker jer nemlig, fordi I har elsket mig, og fordi I tror på, at jeg er kommet fra ham.* Jeg kom fra min far til verden, og nu forlader jeg verden igen og tager tilbage til min far.” Jeg fortolker dette som en opfordring til at “bede i Jesu navn” – altså i Jesu uselviske ånd – men også

som en opfordring til at vende sig direkte til Faderen, som elsker os alle. Man behøver derfor ikke at gå omvejen via Jesus eller gennem “*Guds Moder*” (!) = “Jomfru” Maria eller via nogen helgen. Inden for traditionel kristendom beder man imidlertid primært til Jesus, da han anses for at være Gud selv.

Arvesynd og offerkult

De tre nævnte faktorer har præget den kristne teologi. Adam og Eva lod sig “friste” til at spise af “kundska-bens frugt på godt og ondt”. Som følge heraf anses hele menneskeheden for at være blevet “fordærvet” og behæftet med såkaldt “arvesynd”. Gud fandt da på en “løsning” for at råde bod på sin (mislykkede) skabelse. Han lod sig inkarnere på Jorden som sin søn Jesus – der samtidig var identisk med ham selv! Det hævdes, at han “ofrede” sig selv på korset for hele menneskehedens skyld. Det betyder, at Gud gennem sin egen blodige korsfæstelse kunne modtage det “nødvendige” offer, der var nødvendigt for at mildne hans “vrede”, og at

Inden for de sidste 100 år er der opført adskillige moderne, kristne kirker rundt om i verden med respekt for tradition og fornyelse. Her er det Tempelium kirke i Helsinki, der med et betagende lysindfald er bygget direkte ind i klippen. Teologisk hviler kirkernes forkyndelsen imidlertid stadig på et i dag forældet, dogmatisk fundament [Foto: Wikimedia Commons]

han dermed kunne forsones med menneskeheden og dens utallige "synder" gennem tiderne.

Da Jesus blev betragtet som Guds "enbårne" søn, og dermed også hans "førstefødte", (der ifølge Nikæa-kirkemødets beslutning i 325 var identisk med Gud selv), indebar det logisk set, at Gud krævede et offer og derfor lod sig inkarnere på Jorden, forklædt som et uskyldigt jordisk menneske. På denne måde kunne han rette op på sin mislykkede skabelse.

At en sådan tanke overhovedet kunne opstå, skyldes jo, at mennesker i "hedenske" kulturer forestillede sig, at guderne modtog "ofringer" som en form for forskudsbetaling for gentjenester. Ifølge den "kristne" lære var formålet med Jesu korsfæstelse at "frikøbe" menneskeheden fra dens "synder". For Gud var dette blodige "offer" altså nødvendigt – og vigtigere end at lade individer selv tage ansvar for deres egne ugerninger. At Jesus var uskyldig i alle andre menneskers misgerninger, spillede åbenbart ingen rolle, så længe Guds "offer" af sig selv til sig selv kunne

fungere som en "løsesum", der tilbød menneskeheden "frelse" fra det dilemma, der opstod, da Guds skabelse af "mennesket i sit billede" var mislykkedes!

At det er forestillingen om "arvesynd" og offertanken, der ligger til grund for den etablerede kristne teologi, fremgår blandt andet af "nadveren". Jesus indstiftede dette "sakramente" som et fælles samlingspunkt og ritual til minde om sin tid på Jorden. Det er blevet tolket som, at de troende i den kirkelige forsamling symbolsk modtager Jesu "legeme" og "blod" i form af brød og vin. Det kirkelige alter symboliserer med andre ord tidligere kulturers "slagtebænke" – og stenen, hvor Abraham skulle ofre sin førstefødte søn Isak ("Ismael" ifølge islam)!

I den katolske messe lovprises "Guds lam, der bærer verdens synd" ("Agnus Dei qui tollis peccata mundi"). Ordet "tollis" betyder egentlig "at fjerne", "at løfte bort (den byrde, man bærer på)". At Jesus fremstilles som et "lam", betyder, at et "uskuldigt lam", det vil sige *et fårs afkom*,

ved korsfæstelsen blev slået for at "frelse" menneskeheden. Men kun under betingelse af, at den enkelte erkender sin skyld og modtager Kristus som sin Herre og Gud. Den kirkelige forklaringsmodel havde imidlertid den positive effekt, at den blodige skik med at ofre dyr ophørte. Det meget omtalte tempel i Jerusalem var, på trods af sin påståede "hellighed", intet mindre end et gigantisk slagtehus!

Med kristendommens indførelse blev offerkulten afløst af nadveren. Gennem den katolske kirkes "skriftemål" og "syndsbekendelsen" i den "evangeliske" kirkes gudstjenesteritual blev mennesker tilbudt en mulighed for at blive befriet fra skyldfølelse og samvittighedsqual. Og med forestillingen om, at Gud ville "genopvække" mennesker på den "yderste dag", ophørte i første omgang de hedenske vikingers skik med at brænde deres afdøde slægtninge. Hvis kroppen blev brændt, ville der ifølge den gamle "kristne" opfattelse ikke være andet tilbage end aske, og dermed intet, der kunne

“genopstå”. Selvom de nævnte ændringer var baseret på en fuldstændig ulogisk tankegang, førte de trods alt det gode med sig, at man ophørte med at praktisere en del primitive skikke i kristendommens første tid.

Troen på kun ét jordeliv kontra reinkarnationstanken

For et moderne, tænkende menneske kan den kristne teologi virke som et sammensurium af “tosserier”. Alligevel har denne forklaring i lang tid kunnet tilfredsstille menneskers følelsesmæssige – om end uintellektuelle – behov. Gennem skriftemål og bod er menneskers skyldfølelser og frygt for at blive “straffet i helvede” blevet lindret. Martinus forklarer, at Guds plan i form af “verdensgenløsningen” skal forløbe i flere stadier, så hvert stadie tilpasses menneskers aktuelle udviklingsniveau. Hvis de “nye” tanker er på et for højt niveau, oplever mennesker, at de bliver tilbudt “stene for brød”.

Som det fremgår af analysen, er der en afgørende forskel mellem dogmatisk kristendom og åndsvidenskab. I modsætning til forestillingen om menneskehedens “synd” bygger den intellektualiserede kristendom på “reinkarnation”, *udvikling* og “karma”! Hvis man tror, at hvert individ kun lever *ét* liv, er det forståeligt, at menneskers ufuldkommenhed forklares med, at “synden” er kommet ind i verden og har “fordærvet” Guds skabelse. Jesu “offerhandling” på korset repræsenterer for de troende en guddommelig redningsplan. Men med *reinkarnationen* som grundlag forstår vi, at:

... intet Væsen kan være anderledes, end det netop er i Dag. Det vil få Evner og Anlæg i Fremtiden, som det ikke har i Dag, og kan da i Kraft af disse til den Tid være anderledes, end det er i Nutiden, ligesom det i Dag er anderledes end det har været i Fortiden, grundet på Evner og Anlæg det har faaet

siden da. (Martinus: *Livets Bog VI*, stk. 2296, s. 2578)

Man kan spørge, hvorfor Jesus ikke forklarede reinkarnation, da han holdt sine taler. Ifølge Johannesevangeliet, kapitel 3,1-13, forklarede Jesus rådsherren Nikodemus, at man skal “fødes på ny” for at se “Guds rige”. Ifølge Martinus hentyder dette til reinkarnationen – ikke til “dåben”, som de troende kristne har fortolket det. Men teksten viser, at Nikodemus havde svært ved at forstå dette. Blandt jøderne i Palæstina var reinkarnationstanken nemlig ikke udbredt på det tidspunkt. I evangelieteksterne antydes det desuden, at Jesus anvendte pædagogiske “lignelser” til at formidle sit budskab, mens han talte mere åbent til sine nærmeste tilhængere (jf. *Markusevangeliet*, 4,11-12). Måske talte Jesus om reinkarnation og karma i et lukket selskab?

Men hvorfor forklarede Jesus ikke, at “synd” ikke eksisterer i den forstand, som folk troede? – Det var formodentlig ikke muligt, da denne forestilling var dybt forankret. “Syndsforestillingen” har fungeret som en opdragende hæmsko for at forhindre mennesker i at blive fristet til at begå onde handlinger. I stedet valgte Jesus at sige til dem, han mødte: “Dine synder er dig forladt”. På denne måde lindrede han menneskers skyldfølelser og frygt for Guds straf, så de turde møde livet med fortrøstning. I *Livets Bog III* skriver Martinus om, hvorfor Jesus valgte at “tilgive synder” i en situation, hvor det ikke var muligt at fortælle hele sandheden:

Men naar det ikke var nogen “Synder”, var det jo i samme Tilstand, som om dets “Synder var forladt”. Verdensgenløseren kunne da med hundrede Procents Kraft frimodigt sige til et saadant Væsen: “Dine Synder er dig forladt”. Ja, ville det ikke ligefrem

have været ukærligt, hvis han med den Viden, han sad inde med, ikke havde sagt dette og i Særdeleshed, da han dermed kunne udfri Væsenet fra dets midlertidige indbildte og tyngende “Syndskompleks”? (Livets Bog III, stk. 862, s.1072)

Verdensgenløsningen følger en guddommelig plan for menneskeheden

Det var i overensstemmelse med Forsynets plan, at den “kristne lære” fik en særlig form, der gjorde det muligt for den at trænge ind i datidens barbariske verden (jf. *Livets Bog I*, stk. 61). Katolicismen har repræsenteret kristendommens “hårde hud” i en form, der kunne accepteres af troende mennesker. Det var derfor ikke meningen, at reinkarnationstanken skulle indgå, da den gamle verdensimpuls manifesterede sig for 2000 år siden. Menneskeheden skulle endnu en tid føres ind i mørkets kulmination, samtidig med at et nyt og kærligt tankesæt skulle introduceres trin for trin midt i en mørk verden. Mørke og lys er siden vokset side om side for at tydeliggøre livets største kontrast og modsætning. Mørket må nå sit højdepunkt, før lyset kan udvikles fuldt ud.

Den ulogiske “kristne” teologi stimulerede mere intellektuelt udviklede mennesker til at søge videre efter den endelige løsning på livets gåde. Et eksempel på dette er det såkaldte “teodicé”-problem: Hvordan kan en *kærlig* Gud skabe et ufuldkomment og “syndigt” menneske, der er forudbestemt til evig “fortabelse”? Hvis Gud er *almægtig*, burde han kunne have skabt et menneske uden “synd”. Og hvis Gud ikke kunne forudse, at menneskeheden ville forfalde til “synd”, kan han ikke være *alvidende*.

De troende har forsøgt at bortforklare dette ved at henvise til, at Gud gav mennesker “*fri vilje*” til at vælge det gode. Men hvad nytter den “*frie vilje*”, hvis mennesker alligevel væl-

ger det “onde” – med risiko for at blive “straffet i helvede”? Hvad hjælper det, at Gud efterfølgende forsøgte at råde bod på det skete ved at lade sig inkarnere på Jorden og “tage verdens synden på sig” for at “frikøbe” menneskeheden fra dens “synd”? Og hvorfor må denne “frikøbelse” finde sted på den blodigst mulige måde – ved, at Gud “ofrer sig selv til sig selv” via sin “enbårne” søn, der samtidig er identisk med ham selv?

Gennem tiden har der været adskillige forsøg på at lindre folks skyldfølelser uden at tage deres “barnetro” på Gud fra dem. De tanker, som Luther og andre reformatorer præsenterede i 1500-tallet, bidrog utvivlsomt til at aflaste troende menneskers skyldfølelser. Luther mente, at man primært kunne opnå Guds nåde gennem *tro* og ikke gennem *gerninger*. Jesus har nemlig allerede frikøbt os fra “synd”, mente han. Det forudsatte imidlertid stadig, at man tog imod den “frelse”, som Gud “tilbød”. Og ved at fokusere på “tro” frem for på “gode gerninger”, blev det kristne kærlighedsbudskab yderligere udvandet.

Da den “kristne” teologi ikke kunne give tilstrækkelig “næring” til intellektuelle mennesker, blev de stimuleret til at søge videre efter løsningen på livets gåde. I oplysningstiden i 1700-tallet begyndte naturvidenskaben for alvor at blomstre – med alle mulige tekniske opfindelser i sit kølvand. Samtidig blev “Pandoras æske” åbnet for menneskeheden endelige indtræden i mørkets blodigste kulmination – hvilket i høj grad blev fremkaldt af nutidens materialistiske og gudsfornægtende “verdensbillede”. Den dogmatiske religiøsitet blev oplevet som forældet. Den har i høj grad givet plads til nye idealer og “renere former for tilværelse” (jf. *Livets Bog I*, afsnit 128).

Den nye verdensimpuls leder frem til et sandt verdensbillede

Behovet for et helt nyt kosmisk verdensbillede baseret på intellektualitet

og alkærlighed er i dag større end nogensinde. Det er dette nye verdensbillede, der kan forklare gudsbegrebet, Forsynet, individets personlige forhold til Gud og bønnens uundværlige rolle. Dette verdensbillede forklarer Guds plan for menneskeheden, der i sin udvikling må gennemgå flere nødvendige stadier. Det forklarer *Det Gamle* og *Det Nye Testaments* funktion i verdensgenløsningens tjeneste og baner vejen for livsmysteriets definitive løsning ved hjælp af begreber som “det evige liv”, “den treenige struktur”, “spiralkredsløbet”, “mørket og lyset”, “livets seks tilværelsesplaner”, “reinkarnation, udvikling og karma”, “forholdet mellem den åndelige og den fysiske verden” osv. Det forklarer også Kristi helt afgørende mission for menneskeheden som et strålende forbillede for vores fremtidige eksistens. Den forklarer nødvendigheden af at afholde sig fra at forsvare sig for at blive et “fuldkomment menneske i Guds billede”. Korsfæstelsen var ikke et blodigt “offer”, men et afgørende vendepunkt i menneskeheden historie. I Martinus’ bog *Påske*, kapitel 6, omtales denne begivenhed som en guddommelig “gudstjeneste”, hvor Guds ubetingede kærlighed og den ideelle væremåde for første gang blev demonstreret i praksis for Jordens menneskehed.

Man kan naturligvis spørge, hvorfor mennesker i en given epoke måtte opgive deres tro på Gud og blive ateister. – Meningen er, at hvert enkelt individ skal udvikle sin selvstændige tænkeevne. I dag behøver udviklede mennesker hverken pave, præster, østlige “guruer” eller andre religiøse “autoriteter”. Vi er på vej til at blive vores egne suveræne autoriteter. Det er på denne baggrund, at vi kan genskabe den tabte kontakt med Gud på en helt ny og udogmatisk måde.

Martinus’ værk *Det Tredie Testamente* er ifølge ham selv opfyldelsen af Kristi profeti om “den hellige

ånd”, der i “de sidste tider” skulle komme i stedet for ham selv. Værket forklarer det, som datidens mennesker ikke kunne forstå, men som var planlagt for “fremtidige generationer”:

Jeg har stadig meget at fortælle jer, men I kan ikke rumme det nu. Når Helligånden, sandhedens ånd, kommer, vil den være jeres vejleder og forklare jer hele sandheden. Det, den siger, kommer ikke fra den selv; det er alt sammen noget, den har hørt, og den fortæller jer, hvad der skal ske. Helligånden vil vise, at jeg er guddommelig, for det, den fortæller, har den fra mig. (*Joh 16,12-15*. B2020). Senere vil min far sende Helligånden i stedet for mig. Den vil lære jer alt og minde jer om alt det, jeg har sagt. (*Joh 14,26*. B2020).

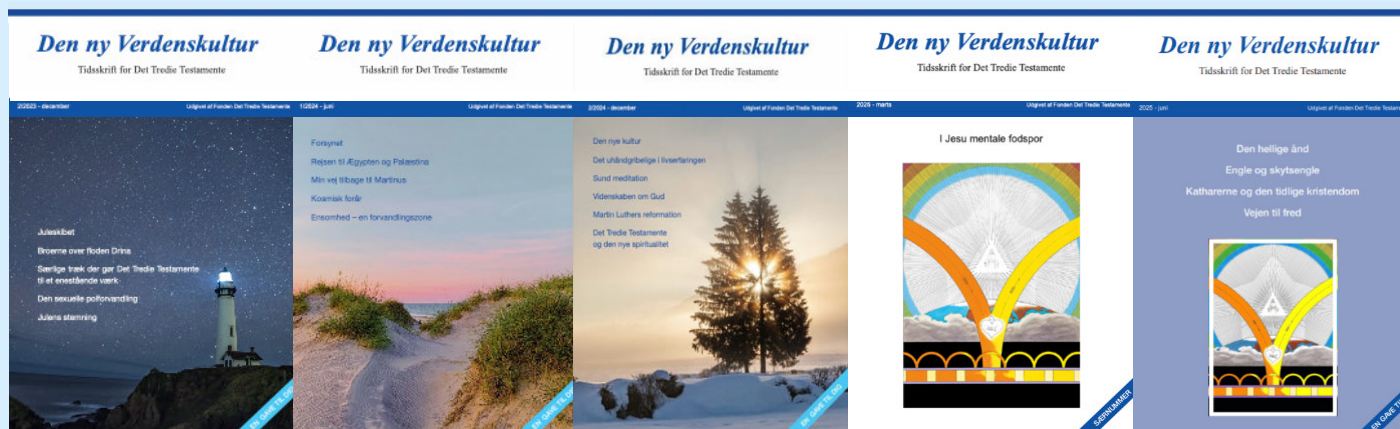
Gennem Martinus forstår vi også Jesu udtalelser om, at han “er vejen, sandheden og livet” (jf. *Joh 14,6*). Den nye verdensimpuls, der nu manifesterer sig over hele Jorden, leder den samlede menneskehed mod forståelsen af et altomfattende kosmisk verdensbillede, baseret på intellektualiseret kristendom og åndsvidenskab. Et sådant verdensbillede vil bidrage til at gøre Gud, Kristus og bøn populære igen og samtidig vise mennesker, hvilken vej der bedst kan befri dem fra deres nuværende mørke karma.

Ingemar Fridell, 22 maj 2025,

Nyhamnsläge

Oversat fra svensk af Jes Arbov

Om *Den ny Verdenskultur*

Kære læser

Formålet med artiklerne er først og fremmest, at de skal vække interesse for den nye verdenskultur ved at henvende sig bredt til det omgivende samfund, og dermed også til dem, som endnu ikke kender *Det Tredie Testamente* eller Martinus' analyser, som indeholder videnskaben om alkærligheden.

Ved tilrettelæggelsen må vi tage hensyn til økonomien og for hvert nummer overveje, hvor mange sider og artikler det kan indeholde, og hvor mange eksemplarer kan vi trykke.

Tidsskriftet er gratis og skal helst også findes i en papirudgave, så det kan ligge fremme på landets biblioteker, i studiegrupper, på vores mange årlige udstillinger og på udleveringsstederne (se listen bagerst i bladet).

Hvis du i Danmark vil modtage bladet med posten, skal du overføre 50 kr. via MobilePay: 227 366.

Skal bladet sendes til udlandet, skal du overføre 100 kr. til Danske Bank – jf. oplysningerne her på siden under *bogholderi*.

Bladet bliver sendt som pakke, og du skal derfor *samtidig* sende en email til jan@langekaer.dk med oplysninger om:
Navn, adresse og mobilnummer.

Hvis du vil være med til at udbrede kendskabet til *Det Tredie Testamente* er du velkommen til at dele bladet med andre interesserede.

På forhånd tak til alle, som ønsker at virke til gavn for den ny humane verdenskultur.

BOGHOLDERI
Mobil: 2015 7811
MobilePay: 227366
Danske Bank reg. 3572,
Konto 3572030989
IBAN kontonummer:
DK6030003572030989
BIC (SWIFT-adresse):
DABADKKK

Kærlig hilsen
Den ny Verdenskultur
Jan Langekær

Kurser og konferencer 2026

VINTER- OG EFTERÅRSKURSUS PÅ AVNØ HØJSKOLE 2026

Intensivt, udvidet weekendkursus

Torsdag den 12. til søndag den 15. februar 2026
Torsdag den 12. til søndag den 15. november 2026

- Kurset afholdes på **Avnø Højskole**
Flyvervej 10, 4750 Lundby.
- Der er ingen kursusafgift. Kurserne finansieres ved frivillige bidrag.

Program og tilmelding

jan@langekaer.dk eller telefon 2015 7811.

Kursus i **Martinus åndsvidenskab**
og hans epokegørende værk *Det Tredie Testamente*.

Overnatning og forplejning

- 1.800 kr pr. person for dobbeltværelse
- 2.200 for enkeltværelse
- Eget telt/camping vogn 1.400 kr. pr. person, plus 50 kr. per person for campingstrøm.

KONFERENCE FOR MARTINUS KOSMISKE INDVIELSE

Forårskonference med taler, musik, dialog og veganerbuffet

Lørdag den 21. marts 2026 kl. 12:30-18:00

Konferencen afholdes i **Kulturhuset Kilden, Teatersalen**
Nygårds Plads 31, Brøndbyøster
2605 Brøndby

- Gratis entre, arrangementet afholdes efter gaveprincippet
- Veganerbuffet kl. 18:00 til 150 kr (tilvalg)
- **Program og tilmelding:** jan@langekaer.dk eller telefon 2015 7811

SOMMERKURSUS PÅ AVNØ HØJSKOLE 2026

Intensivt ugekursus

Søndag den 21. juni til lørdag den 27. juni 2026

- Kurserne afholdes på **Avnø Højskole**
Flyvervej 10, 4750 Lundby.
- Der er ingen kursusafgift. Kurserne finansieres ved frivillige bidrag.

Program og tilmelding

jan@langekaer.dk eller telefon 2015 7811.

Kursus er i **Martinus åndsvidenskab**
og hans epokegørende værk *Det Tredie Testamente*.

Overnatning og forplejning

- 3.000 kr pr. person for dobbeltværelse
- 4.000 kr for enkeltværelse
- Eget telt/camping vogn 1.400 kr. pr. person, plus 50 kr. per person for campingstrøm.

Alle arrangementer er uden kursus- og foredragsgebyr
og afholdes af LIVETS SKOLE i Martinus åndsvidenskab

Studiegrupper og uddelingssteder

I DANMARK, SVERIGE OG NORGE

Udleveringssted **U** Studiegruppe **S**

Allinge	3169 0191	U	S	Nørre Alslev/Falster	3151 2434	U	
Avnø	3698 1808	U		Odense	2138 2638	U	S
Ballerup	3151 2434	U	S	Oslo	+47 9882 8168	U	
Bogø By	2329 7658	U	S	Randers	2993 3085	U	S
Broager	2393 7838	U	S	Sindal, Nordjylland	2628 4040	U	
Brøndby	2015 7811	U		Sorø	4026 5675	U	
Dragør	3034 0713	U		Store Heddinge	2991 6930	U	S
Egernsund	2030 0850	U	S	Søborg	4022 2252	U	
Esbjerg	3054 5065	U	S	Thy	2013 2989	U	S
Frederiksberg	2015 7811	U	S	Tommerup	2138 5380		S
Gilleleje	6083 8008	U		Torup	6075 8855	U	
Göteborg	+46 73677 9594	U	S	Valby	3672 1750	U	
Holmegaard, Sydsjælland	2081 6044	U		Vanløse	2087 6006	U	S
Horsens	2236 0179	U		Vejle	2992 9831	U	S
Jægerspris	3151 2434	U		Viborg	2036 5580	U	S
Klint, Nykøbing Sj.	5378 5272	U	S	Vissenbjerg	2138 2638	U	
Kongens Lyngby	6070 7969	U	S	Aalborg	2628 4040	U	S
København	4040 2168	U		Aarhus	4026 4094	U	S
Malaga, Spanien	+34 60329 5547	U					

Du kan desuden få *Den ny Verdenskultur*:

- På vores årlige helsemesser og udstillinger i Danmark.
- Ved selv at hente det på et af vores udleveringssteder.

Hjælp til oprettelse af studiegrupper og afholdelse af foredrag i *Det Tredie Testamente*

NYE AKTIVITETER

Hjælp til start af nye aktiviteter

Vores team af frivillige har stor erfaring med opstart af studiegrupper, afholdelse af udstillinger, foredrag, kurser og kan stille alt det nødvendige materiale til rådighed i form af bøger, symboler, studiemateriale og udstillingsdisplay, samt give råd og vejledning.

Henvendelse

LIVETS SKOLE i Martinus Åndsvidenskab
Vestre Gade 6A, Brøndbyøster
2605 Brøndby
Jan Langekær
Mobil: 2015 7811
livetsskole.info

Udstillinger 2026

Krop-Sind-Ånd Messe i Brøndby Hallen, København, 30. januar – 1. februar 2026
Krop Sind Ånd Messe i Aalborg Kongres og Kultur Center, 6. marts – 8. marts 2026
Folkemødet på Bornholm, 11. – 14. juni 2026
Krop Sind Ånd Messe i Vejlbj-Risskov Hallen, , Aarhus, 2. – 4. oktober 2026
Frankfurter Buchmesse, 7. – 11. oktober 2026
Mystikkens Univers i Østerbrohuset i København, 30. oktober – 1. november 2026
Avnø Højskole, to permanente udstillinger udlånt af LIVETS SKOLE:
Det Evige Verdensbillede og Livets Eventyr

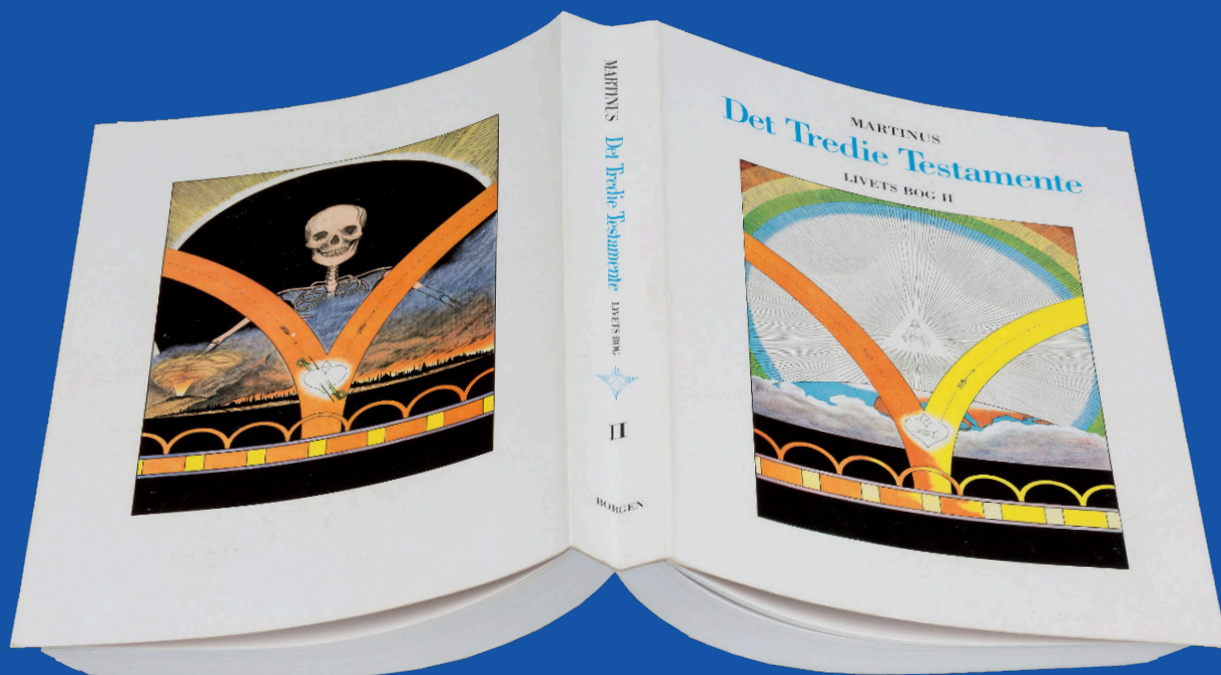
“Mennesker, som føler sig tiltrukket af mine kosmiske analyser og føler trang til at studere det verdensbillede, jeg skildrer i mit hovedværk LIVETS BOG og andre bøger, gør det på grund af den indre bevægelse eller forvandling, der allerede er ved at ske i deres mentalitet. Hvis ikke De i Deres bevidsthed allerede besidder visse erfaringer, vil mit arbejde slet ikke have interesse for Dem. En indre organisk funktion må være til stede, og det er den funktion, man kalder næstekærlighed.

Martinus

“Den mentale kursændring”, *Kosmos* 1972, nr. 21.

Det Tredie Testamente

Martinus åndsvidenskab

Kristendommens fortsættelse, fornyelse og fuldkommengørelse
Talsmanden den Hellige Ånd

LIVETS BOG I-VII

dettredietestamente.info
thethirdtestament.info
al-3ahd-al-thaleth.info
livetsskole.info